

4655

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΩ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

πρῶτον μὲν ἐκδοθεῖσα κατὰ τὸ 1849 ἐν Ἀθήναις,
ἀπαύτη τῆς ἐν Κωνσταντινῶν Ἀδελφότητος τῶν λευκοῦχων Προκοπέων.

ΝΥΝ ΔΕ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΕΠΑΥΤΗΘΕΙΣΑ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΦΙΛΟΤΙΜΩ ΔΑΠΑΝῃ

Τῆν ἀσπιότιμῶν ἀδελφῶν

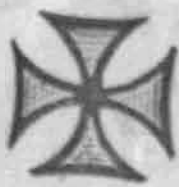
Σ. καὶ Ε. ΗΛΙΑΔΗ τῶν Προκοπέων,

ἐν ἀπορεῶν ἀναμέμνηται

καὶ ἐκλαύσει προσκυνηταῖς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου.

«Θαυμαῖτος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς
*Ἄγίοις αὐτοῦ.

Ψαλμ. ΕΖ', 35.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1899

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ,

ψαλλομένη κατὰ τὴν 27 Μαΐου.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προσημακὸν στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ·

εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσιῶμεν στίχους ΣΤ'

καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας δημητιῶσιν

Ελαμψεν¹ ὡς ἥλιος ἡ θεία μνήμη σου σήμερον,
τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα, θείαις φρυκτωρίαις,²
μάκαρ Ἰωάννη, καὶ παθημάτων τὴν ἀγλὴν καὶ τῶν
δαιμόνων σκότος διώκουσα· διό σε μακαρίζομεν καὶ
καθηκόντως³ γεραίρομεν, ὡς ἡμῶν ἐγκαλλώπισμα καὶ
ὑπέρμαχον ἄσειστον.⁴

Ἄγγελος ἐπίγειος,⁵ οἷα περ ἄλλος ἐβίωσας, ἐγκρα-
τεία τὸ σῶμά σου μαράνας, θεόσοφε, καὶ ἐν⁶
ἀγρυπνίαις, στάσει παννύχιος,⁷ μνήμην θανάτου ἐμ-

ποιῶν, τῶν θείων, πάτερ, ἐπαξιούμενος μυστηρίων καθ' ἕκαστον σάββατον, ὅθεν προσήγαγες σεαυτὸν καλλιέρημα. τῷ τῶν ὄλων δεσπόζοντι.

Πάντας τοὺς τιμῶντάς σου τὴν θείαν μνήμην καὶ ἐνδοξον, Ἰωάννη μακάριε, φύλαττε, πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, τοῦτον ἰκετεύων, ἀπὸ κινδύνων καὶ παθῶν, καὶ τὴν δικαίαν αὐτοῦ δυσμένειαν θερμαῖς σου ἀπομάκρυνον λιταῖς ἀπὸ τῶν τιμώντων σε, ὅπως πάσι κηρύττωμεν τὴν θερμὴν προστασίαν σου.

Ἔτερα ἡχ. πλ. δ'. Ὅλην ἀποθέμενοι

Ολην ἀποθέμενος τὴν τῶν παθῶν ἀλογίαν, καὶ σάρκα τῷ πνεύματι ὑποτάξας, γεγονόςσιν σκευῶσιν ἐνθεον, μοναστῶν ἐρεῖσμα, ἀσκητῶν σέμνωμα, τῶν ὁσίων ἐγκαλλώπισμα· καὶ νῦν τὸ ἀρρητον κάλλος ἐποπτέων τοῦ Κτίστου σου τρυφῆς αἰεὶ, τῆς πόλεως τῆς ἐπουρανίου ὡς κάτοικος! Ὅθεν συνελθόντες ἀσμάτων σου τὴν μνήμην ἐν ᾧδαῖς νῦν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν, Ἰωάννη ὅσιε.

Πλοῦτον ἀναφαιρέτον τῶν Προκοπέων ἡ πόλις εὐμοιρεῖ σε, ὅσιε, φαιναῖς ἀυγάζοντα ταῖς λαμπρότησι· ταύτην νῦν δοξάσον, καὶ λαμπρῶς δώρησαι τὰ εἰρήνης θεῖα τρόπαια, ἐχθρῶν τὴν ἐπαρσιν τῶν μὴ φαινομένων κατάργησον, πρεσβείαις σου, πανένδοξε, καὶ τῶν δωρημάτων τοῦ Πνεύματος πληστον τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ἀνυμνοῦντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανέντιμον σκῆνος τηθησαύριται τοῦ τρισμάκαρος, ὃ τερπνοῖς ἄσμασι, καὶ φαιδραῖς λάμπεσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν· πρόφθασον, Ἄγιε, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπκσον, καὶ τῆς καταιγίδος τῶν θλιψέων, ὅπως, Ἰωάννη, λειψάνων σου τῇ θήκῃ ἐν χαρᾷ καὶ παρρησίᾳ πελάζωμεν, χάριτας τὴν βρύουσαν.

Δόξα, ἡχ. πλ. δ'.

Σήμερον τῷ πανυψίστῳ Θεῷ αἶνος ἐκ χοϊκῶν χειλέων προσάδεται. Ἐλαμψε γὰρ ὡς ἥλιος φαιδρὸς τοῦ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν μνήμη ἡ πανένδοξος. Οὗτος γὰρ ὁ αἰμίμηστος τὸ καρτερικὸν τοῦ πολυάθλου Ἰώβ μιμησάμενος ἀκλόνητος ἵστατο ἐν αἰς ὑπέπεσε κακουχίαις· αἰχμάλωτος δὲ ὢν, τὸν τῆς αἰχμαλωσίας πρωταίτιον, τὸν μισάνθρωπον ἐχθρὸν κατήσχυεν. Ὅθεν χοροστασίαι τῶν πιστῶν συνελθόντες, οὕτω βοήσωμεν· Πάτερ ἀγαθέ, ὁ ἐν οὐρανοῖς, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἰκεσίαις τοῦ σοῦ ὁσίου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ τὸ δογματικὸν Θεοτόκιον.

Εἰσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκειμένον τῆς ἡμέρας

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος· ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι,

καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδὸς αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμιούνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει δ' αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παρήφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται·

χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικαστὰὶ περὰ τῶν γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιος ἐὰν φθίσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρος βίος ἀκηλιδῶτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ ὄλος ἀπατήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόγτες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διάνοιαν τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις ἡ Προκοπέων, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροροῦσα, Ἰωάννην τὸν τῆς Ρωσσίας γόνον κόλποις σου κατέχουσα, ὡς θησαυρόν ἀπόλαυσε τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, τὰς ἰάσεις καθορῶσα, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι βόησον· Φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ητῶν τιμίων σου λειψάνων θεία λάρναξ ἰάματα ἠπηγάξει τοῖς πιστοῖς, χαριτώνυμε ὅσιε πάτερ· καὶ ἡ ἅγια σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα ἀξίως ἐπαγάλλεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον, σοφέ, τὴν παρησίαν, καὶ σὺν τοῖς ὁσίοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ἰκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος γ'.

Απας τῶν συναθροισθέντων ὄμιλος ἱερός, ἐπὶ τῇ τοῦ ὁσίου μνήμῃ τῇ φαιδρᾷ, ὁμορφῶνως συγχάρητε κράζοντες· Χαίροις τὸ τῆς Ρωσσίας κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ σεμνολόγημα· Χαίροις, ὁ δυστήνιον σάρκα καθυποτάξας τῷ πνεύματι, καὶ τὰς ὀρμὰς ἀμβλύνας τῶν παθῶν, τῇ ροῇ τῶν δακρύων σου, ὦ Ἰωάννη· Χαίροις, τὸ ἡμέτερον κάγχημα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν ἀγαλλίαμα.²¹

Ἦχος δ'.

Φερωνύμως ἡ κλήσις σου γέγονε χαριτώνυμος, ὅσιε πάτερ· ὡς γὰρ ὁ θεῖος Βαπτιστής, μεταξὺ τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐχαριτώθη, καὶ παρὰ Χριστοῦ σαφῶς ἐμαρτυρήθη, οὕτω καὶ σὺ ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ καὶ μιμητής, μεταξὺ τοῦ ἀγνωστοῦ σε λαοῦ, χάριν οὐρανόθεν εἴληψας, τῇ θεαρέστῳ πολιτείᾳ σου, ὦ Ἰωάννη· διό μὴ παύσῃ πρεσβέυων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων τὴν ἅγιαν σου, σοφέ, πανήγυριν.

Δόξα, Ἦχ. πλ. α'.

Χαρμοσύμως σήμερον Θεῷ ἡ τῶν Προκοπέων πόλις σκιρτῶσα βόησον· Ἐλαμπρύνθη μοι τὸ κάλλος, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῶν ἐνθάδε· Ἴδου γὰρ ὁ τῆς Ρωσσίας θεῖος γόνος, καὶ τὸ τῶν ὁσίων μέγα κειμήλιον, Ἰωάννης ὁ ὄντως χαριτώνυμος τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο, καταλιπὼν μοι σεμνολόγημα τὸ αὐτοῦ ἅγιον σκῆνος. Δεῦρο δὴ μοι ἅπαν τὸ σύστημα τῶν ὀρθοδόξων ἐορτάσωμεν αὐτοῦ τὴν θείαν μνήμην, ἵνα καὶ τῆς αὐτοῦ κοινωνήσωμεν χάριτος· τοῦ πρεσβεύοντος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἰ δὲ μὴ, Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα· στιχ. προσόμοια

Ἐπεὶ ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, δεῦτε τῶν ὁσίων οἱ ὄμιλοι, κλεινὲ Ἀντώνιε, θειέ τε Εὐθύμιε, Σάββα, Ἀρσένιε, Συμεὼν καὶ Ἀλύπιε, οἱ θεῖοι στυλῖται, δεῦτε

ὑποδέξασθε τὸν τῆς Ρωσσίας βλαπτόν, θεῖον Ἰωάννην τὸν ὄντως μιμητὴν ὑμῶν τε καὶ μύστην, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὁμοῦ πρεσβεύσατε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εένος καὶ αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ταῖς τῶν δυσσεβῶν χερσί, πάτερ, ξένην ἐβίωσας πολιτείαν, ἐνδοξε, οἰκήσας σταύλῳ τινί, ὡς Ἰώβ ἄλλος, ὅσιε, ὁ ἐπὶ κοπρίας, στένων καὶ θλιβόμενος, καὶ ἀειρροῦς κρουνοὺς χείων θερμοτάτων δακρύων, ἐφθασας πρὸς ὃν ἐπεπόθεις, Ἰωάννη, ὄντως χαριτώνυμε.

Στιχ. Καυχῶνται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Εχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν σὴν σεπτὴν ἐσρτήν, Ἰωάννη ὅσιε, θερμῶς παράστηθι, τῶν κινδύνων ρυόμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιστάσεως δεινῶν λυτρούμενος, νέμων τε ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν, ὅπως ἐν ὡδαῖς καὶ ὕμνοις σὲ γεραίρωμεν.

Δόξα, Ἦχ. πλ. δ'.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἐψίστω, τὸ προφητικὸν φησὶ λόγιον. Ὁ γὰρ δίκαιος ἐν πάσιν Ἰωάννης, εἰ καὶ εἰς ἀλλοδαπὴν μετήχθη γῆθόνα, καὶ ὑπὸ ἀνόμων ἐσυλήθη, καὶ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τούτων παρεδόθη, τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνετρέψα μνήμης, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκτίσατο σύνοικον. Διὸ καὶ ζῆ, ἀποθανίων, εἰς τοὺς αἰῶνας,

μετὰ τῶν ἐν οὐρανοῖς ὁσίων πάντων· μεθ' ὧν πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, τῆς τυχοῦσης Ἑορτῆς, ἡ Θεοτόκιον

Τὸ Νῦν ἀπολύεις· Τριῳδίον

καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὶ προκατάλαβε.

Εκ γῆς ὁ καλέσας σε πρὸς οὐρανίους μονὰς τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώβητον τὸ σκηνός σου, ὅσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς αἰχμάλωτος, ἤχθης, ἐνθα καὶ ὠκειώθης τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὐτὸν οὖν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἐτερον

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγιθέντος. 30

Εν σοὶ καυχῶται, πάτερ, Ρωσσία ἅτε μήτηρ, γῆ Καππαδοκῶν δ' ἐπιχαίρει τῷ σῷ σεπτῷ λειψάνῳ· ἐν ἧ ὡς αἰχμάλωτος ἀχθεὶς, ὑπέστης τὰς δεινῶν ἐπιφορὰς· καὶ βιώσας ἐν ἀσκήσει, μύστης Θεοῦ γεγένησαι, Ἰωάννη· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· Δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι· Δόξα τῷ σὲ προστάτην κραταιὸν ἡμῖν δωρήσαντι.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτόκιον.

Καὶ ἀπολύεις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α' στιχολογίαν, Κάθισμα·

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οσίων ὁ χορὸς τὴν σὴν μνήμην, θεόφρον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, Ἰωάννη, τιμῶσι· προσθήκην γὰρ ἐδέξαντο σοῦ τὸ πνεῦμα, μακάριε· ὅθεν σήμερον καὶ ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεγαλύνει σε, δοξολογοῦσα ἐνθέως τὸν σὲ θαυμάσασαντα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς τυχοῦσας Ἑορτῆς.

Μετά τὴν β' στιχ. Κάθισμα·

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα

Πάθη τοῦ σώματος, θεομακάριστε πάτερ, ἐξήρανας Ἰδακρύων ρεύμασι, καὶ τῶν θαυμάτων ποταμούς ἀνέβλυσας, Ἰωάννη. Ὅθεν προσερχόμενοι τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου χάριν τε καὶ ἔλεος προφανῶς ἀρυσόμεθα· τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως καὶ τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Δόξα, ἕτερον ὅμοιον.

Ολον ἐκόσμησας, μάκαρ, τὸν βίον σου, καὶ ὑπερκόσμιος ὅλος σὺ γέγονας, καθάπερ ἄσαρκος σαρκὶ καὶ ἄνθρωπος οὐρανόφρων. Ὅθεν ἰκεσίαις σου, Ἰωάννη μακάριε, κόσμησον καὶ κάθαρον ἐκ τοῦ ρύπου τῶν ἔργων μου, τὸν πιστεῖ τὴν ἁγίαν σου μνήμην ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μεγαλύναντα.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα·

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀναλαβόντα καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀσκητικοῖς ἀγῶσι καὶ παλαίσμασιν ἐπακολουθήσαντα εὐφημήσωμεν ὕμνοις Ἰωάννην ἅπαντες τὸν θεόφρονα ὄντως· ὃν ἡ Ρωσία ἔτεκε πιστῶς, Καππαδοκία δ' ἐγνώρισεν ὅσιον.³²

Δόξα, ἕτερον ὅμοιον.

Οβιωτεύσας θαυμαστῶς καὶ ὀσίως ἐπὶ τὴν πόλιν ὡς εἰς τόπους ἐρήμους, αἰχμαλωσία καίτοι δεσμευόμενος, εἶχες ὀδηγοῦσάν σε τὴν Παρθένον Μαρίαν, εἶχες συμμαχοῦντά σοι τὸν θεάρεστον βίον, ὃ Ἰωάννη μέγιστε φωστήρ, Καππαδοκίας ἀπρόσβλητον φρούριον.³⁴

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα τὸ Ἐκ νεότητός μου. Τὸ προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου. Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλ. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς·

ὁ Ν'. Δόξα, ταῖς τοῦ σου ὀσίον·

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ηθεία λάρναξ τῶν λειψάνων σου, Ἰωάννη πάτερ ὅσιε, ἰάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς· καὶ ἡ ἁγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα ἐπαξίως ἀγάλλεται. Ἐχὼν οὖν πρὸς Κύριον τὴν παρρησίαν, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὸ Σάββον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου.

Κύριε ἐλέησον ἸΒ'. Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ τῆς Ἑορτῆς,
καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου. Εἰ δὲ τύχοι ἐκτὸς τοῦ Πεντηκοσταρίου,
ὁ παρὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς στ'.

Καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς στ'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ α'. ἤχ. β'. Ὁ Εἰρημός.

» Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ
» διελόντι θάλασσαν καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν, ὃν
» ἀνῆκε δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξαται. Δίς.

Ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κηήσασα τραυματισθέντα
Ἡ πάθεσι, Κόρη, θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου ἐ-
ξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Ἐπὶ τὴν σὴν νῦν καταφεύγω χρηστότητα, παρθενο-
μητορ Ἄχραντε, ρῦσαι τὸν δούλόν σου ψυχικῶν
νοσημάτων, παθῶν τε ψυχοφθόρων, καὶ αἰωνίου πυρός.

Σὲ στηριγμὸν καὶ προστασίαν πλουτίσαντες οἱ Θεο-
τόκον, Πάναγε, ὁμολογοῦντές σε τρυκίμαις τοῦ
βίου καὶ πειρασμῶν παντοίων διασωζόμεθα.

Ἡ τῶν πιστῶν καταφυγὴ, Ἄειπάρθενε, ἡ κραταιὰ
βοήθεια τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης
καὶ βλάβης ἐναντίας ἡμᾶς διάσωσον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ἦχος καὶ Εἰρημὸς ὁ αὐτός.

Υμνοῖς τὴν σὴν φαινοτάτην πανήγυριν ἀνευφημεῖν
ὄρμησαντὶ φῶς μοι κατάπεμψον, παρεστῶς στε-
φηφόρος τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη, μακαριώτατε.

Μέλη, σοφέ, νεκρώσας πάντα τοῦ σώματος, ἐν τῇ
καρδίᾳ ἐσχηκας Χριστὸν, νεκρώσαντα τὸν ἀρχέκα-
κον ὄφιν, καὶ τὴν βροτεῖαν φύσιν ἀπολυτρώσαντα.

Νόμον Χριστοῦ ἐμμελετήτας, θεσπέσιε, δένδρον ζωῆς
κατάκαρπον ἀρεταῖς δέδειξαι, προβαλλόμενος χά-
ριν τῶν θείων ἰαμάτων τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Θεοτόκιον.

Μετὰ Θεὸν Σὲ βοηθὸν ἀκαταίσχυτον καὶ προστασίαν
ἄμυχον, καὶ ἀντιλήπτορα, καὶ φρουρὸν καὶ μεσι-
την, Παρθένε, κεκτημένος κράζω σοι σῶτόν με.

Καταβασίαι, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς

η, Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρημός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί, Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν
» ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς
καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε. Δίς.

Χρυσὸν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμνον τοῦ
Χμάννα, καὶ θεῖον ὄρος, καὶ παλάτιον τερπνότατον
τοῦ Θεοῦ σε, Παρθένε, ὀνομάζομεν.

Ναὸς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα,
Θεοτόκε, τῶν πταισμάτων ἰλαστήριον, Παναγία,
γενοῦ μοι, Ἄειπάρθενε.

Ὁὐ σθένει τῶν ἐμῶν κακῶν τὴν ἄβυσσον ἀνθρώπου
ἐκφράσαι γλῶτσα, Παρθένε· ὑπὲρ μέτρον γὰρ ἠνό-
μησα· ἀλλ' ὡς μήτηρ ἐλέους σύ με οἰκτεῖρον. 26

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου, ὅσιε, ὀλολαμπής ὡς ἥλιος ἐν κόσμῳ. Καὶ εὐχαῖς σου οὖν διάσωσον τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ γεραιρόντας.

Γάσεις ἐνεργῶν, πάτερ ὅσιε, καὶ δαιμόνων διαλύων τὴν πλάνην, σωτηρίας πᾶσιν αἴτιος τοῖς πλουτοῦσι σὲ προστάτην γέγονας.

Βλεφάρων νυσταγμὸν ἀπώσαμενος, τὰς ἀτάκτους ἐκκοίμησας, Ἰωάννη, δυστηνίου ὀρμᾶς σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν θερμαῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτόκιον.

Σαλεύθητι, ψυχὴ, σὺν καρδίᾳ μου, δονήθητι τὸ σῶμά μου τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων μου, διὸ πίστει τὴν Θεοτόκον ἱκετεύω νῦν. 41

Καταβασία. Αἰτησις, καὶ τὰ καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αγνείας τοῖς ἀνθραξὶ προκαθαρθεῖς τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα ἐστόμωσας πρὸς ἀπαθείας ἰσχύν, Ἰωάννη μακάριε. Ὅθεν τῶν σῶν λειψάνων ἡ αἰδέσιμος λάρναξ νόσους ἀποδιώκει, καὶ φωτίζει τοὺς πίστει αἰεὶ προσερχομένους σοὶ καὶ εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Ασίας ἀγλαΐσμα ὁ τῆς Ρωσσίας βλαστὸς ἀσκήσει καθέστηκεν, ὁ Ἰωάννης φημί, Θεοῦ ὡς εὐάρεστος. Οὗτος οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ τῶν ματαιῶν, εἰ καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτῶν ὁ θεόφρων, ἀλλ' ἔστι ἐν τῷ νόμῳ Θεοῦ, μέχρι τοῦ ζῆν ὁ χαριτώνυμος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ'. ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα, Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας. » **Ε**καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλόνηρωπε. Δίς.

Σὲ Παρθένε κεκτήμεθα χριστιανοὶ βοήθειαν καὶ σκέπην, χαλεπῶν κινδύνων ἡμᾶς ἐξαίρουσαν.

Απειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἐν μήτρα δεξαμένη, πειρασμῶν καὶ πόνων πάντας διάσωζε. 42

Απροσμάχητον τεῖχος σε καὶ κραταιὰν ἐλπίδα, Θεοτόκε, οἱ πιστοὶ ἐν θλίψει λαμπρῶς κεκτήμεθα. 43

Τὴν πρεσβείαν σου, Δέσποινα, ὡς ἀσφαλῆ κρηπίδα κεκτημένοι, ποικίλων θλίψεων αἰεὶ λυτρούμεθα. 44

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Σεαυτὸν κατεκάλλυνας, σαρκὸς νεκρώσας τὸ φρόνημα ἅπαν, διὸ ἐχώρησας πρὸς τὰ οὐράνια. 45

Εμιμήσω, θεσπέσιε, τὸν κείμενον Ἰώβ ἐπὶ κοπρίας, ἐκατοικίαν ἔχων τὸ ἵπποστάσιον. 46

Τῶν παθῶν τὰ ὀρμήματα σοφῶς ἠχμαλώτισας, Ἰωάννη, δυσσεβῶν γεγονῶς μέγας αἰχμάλωτος.

Θεοτόκιον.

Καταλάμπρυνον, Ἄγγραντε τὴν ζοφεράν ψυχὴν μου τῷ φωτί σου, ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα τὸ ἐνυπόστατον.

Καταβασία.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰσμός.

» **Ο** φωτισμός τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτη-
» ρία τῶν ἀπεγνωσμένων, Χριστέ Σωτήρ μου,
» πρὸς σέ ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῆ
» ἐπιλάμπει σου· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπί-
» σταμαι.

Τὸ ἀληθῶς ἀλατόμητον ὄρος, τὴν κεκλεισμένην πύ-
λην καὶ πηγὴν τὴν ἐσφραγισμένην, τὸν πανευῶδη
καὶ θεόφυτον κήπον, τὸν λειμῶνα τὸν ἐξανθήσαντα
ἄνθος ἀφθαρσίας, ὑμνοῦμέν σε, Δέσποινα.

Νενηστευκῶς ἀρετῆς ἀπάσης, ἐνεφορήθην ἀπηγορευ-
μένης τροφῆς εἰς κόρον, καὶ νῦν λιμώττω σωτη-
ρίου τραπέζης, μετανοίας ἄρτῳ με^τστήριζον, ἄρτον ἢ
τὸν θεῖον βαστάσατα τράπεζα.

Τὸ φοβερόν ἐνθυμούμενος βῆμα, τὸ τοῦ Υἱοῦ σου,
τρέμω, τὰ δεινά μου γινώσκων ἔργα, Θεογεννητορ,
ὑπερβαίνοντα πλήθους τῆ ἀμετρία ψάμμον παράλιον
καὶ τὸν τῶν ἀστέρων χορὸν τὸν ἀμέτρητον.

Τῆς σῆς ἐκτὸς βοηθείας, Παρθένε, καὶ συνεργίας,
μάταιος ὁ πόνος, κενὸς ὁ κόπος, ὁ τῶν ἀνθρώπων,
ὁ ἰδρῶς καὶ ὁ μόχθος, καὶ ὁ σύμπας ἀγὼν· ὅθεν μοι
σωθῆναι ποθοῦντι συνέργησον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ο ὁδηγός τῶν ἐν σκότει κειμένων, λάμπόν μοι
αἰγλήν θείας τοῦ ὁπίου σου ἱκεσίαις, λύσον τὰ

νέφη τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, ὄμβρισόν μοι ρεῖθρα ἀφέ-
σεως· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Λύμης παθῶν ἐκκαθάρας τὸ ὄμμα τῆς διανοίας,
Πάτερ Ἰωάννη, δι' ἐγκρατείας, θεία ἐντεύξει δια-
νοῖξαι^ν καὶ ἡμῶν πηρωθείσας τὰς κόρας σπεῦσον, ὅπως
θεαρέστως ἐν κόσμῳ βιώσωμεν. 55

Μέγα ἐν σοὶ καὶ ἐξαισίον θαῦμα ὁράται, πάτερ. Τὸ
μετὰ κηδεῖαν ὄντως χρονίαν διατηρεῖσθαι^ν ἀδιάφθο-
ρον, μάκαρ, σοῦ τὸ σῶμα, ὅπερ ὁ Κύριος οὕτως ἐδόξασεν,
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. 56

Θεοτόκιον.

Συνεκτικὸς κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος πάν-
των τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρί σου, παρθενομητορ,
συνεσχέθη ἀφράπτως, τοὺς ἀνθρώπους καλῶν πρὸς τὸ
ἐνιαῖον τῆς μιᾶς θεότητος. 57

Καταβασία.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰσμός.

» **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας σου ἐπικαλοῦμαι ἀβυσ-
» στον· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε. Δίς.

Επὶ σέ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα τὰς τῆς σωτηρίας μου,
Κόρη πανύμνητε· σὺ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον τὴν ψυχὴν
μου χωροῦσαν εἰς θάνατον.

Τὴν πολλὴν μου γινώσκεις ἀσθένειαν, καὶ τὴν ραθυ-
μίαν ἐπίστασαι, Δέσποινα· ὡς οἶδαι· αὐτὴ σῶσάν με,
καὶ ὡς θέλεις γείννης με λύτρωσαι.

Ο τὸ πᾶν οὐσιώσας βουλήματι Λόγος συναϊδῖος καὶ ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ θεῷ Πνεύματι ἐκ Παρθένου φορεῖ τὴν οὐσίαν μου.

Εν πελάγει τοῦ βίου νηχόμενον ζάλη καὶ παθῶν τρικυμία δονοῦσί με· παῦσον τὸν σάλον Ἄγγραυτε, καὶ τὸν ἄστατον πράϋνον τάρραχον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ως πολῦτιμος ὄλθος κρυπτόμενος, πάτερ, εὐσεβέσιν ἐφάνης ἱράματι, καὶ θαυμάσι ἐν θαύμασι καὶ βραβεύεις ἰάσεις τοῖς δούλοις σου. 41

Ωσπερ φοῖνιξ ἀνθήσας ἀνέτειλας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, χαριτώνυμε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Ιερῶς σου τὸν βίον διήνυσας, καὶ μετὰ ἐσίων ὁσίως ἐσκήνωσας, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν πιστῶς, Ἰωάννη, τιμώντων σε.

Θεοτόκιον.

Τῆς ἀμέτρου πορώσεως ρῦσαί με τὸν κεκρατημένον πολλοῖς πλημμελήμασι, θεοκυῆτορ Δέσποινα, καὶ χειρός με δαιμόνων ἐξάρπασον.

Καταβαδία.

Κοντάκιον, Ἦχ. δ'. Ἐπεφάνης δήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, ὅσιε πάτερ, ἡ ἀγία σήμερον ἐπέστη μνήμη, τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, ὦ Ἰωάννη, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ὁ Οἶκος.

Πῶς ἐξυμνήσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὁ τάλας, ὅσιε πάτερ; τῶν θαυμάτων δὲ πῶς τὸ πέλαγος ἐπαινέτομαι; Σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες χορείαν, τὰ πάθη ἐγκρατεῖα νεκρώσας, σοφί, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας καθυπέταξας τῷ πνεύματι, καὶ τὸν τοῦ σκότους προστάτην κατήσχυνας. Διὸ καὶ νῦν, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότης παριστάμενος, ὦ Ἰωάννη, πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστὴς τῆς ἡμέρας,

ἤτοι τῆς 27ης τοῦ Μαΐου.

Εἶτα λέγομεν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, τοῦ νέου ὁμολογητοῦ· ὅστις πωληθεὶς αἰχμάλωτος, καὶ ἐν τῇ κερμοπόλει Προκοπίῳ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καππαδοκίας ἀχθεὶς, καὶ ἀσκητικῶς ἐκεῖ ἀγωνιστάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· κατὰ τὸ 1730.

» Πλήρης χαρίτων ὁ αἰχμάλωτος ὤφθη,

» αἰχμαλωτίσας τοῦ σκότους τὸν προστάτην.

Ταῖς τῶν ὁσίων ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς

ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμήν.

Ἦδὴ ζ'. ὁ Εἰσμός.

» **Ε**ἰκόνοσ χρυσῆς, ἐν πεδίῳ δεηρᾷ λατρευομένης, οἱ
» τρεῖς σου παῖδες κατεφρόνησαν ἀθρευτάτου προ-
» στάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες ὀροσιζόμενοι
» ἐψάλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δις.

Η μόνη ἐλπίς καὶ βοήθεια πιπτῶν, Θεογεννητορ, σπεῦστον βοήθει τοῖς οἰκέταις σου, βυθιζομένοις τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς τῶν δαιμόνων ἀπάταις καὶ τρικυμίαις τῶν θλίψεων, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Λιμὴν ἀσφαλῆς, προστασία φοβερὰ, τεῖχος ἀρρηκτον, τοῖς ἐν ἀνάγκαις κινδυνεύουσι, Θεοτόκε, ὑπάρχουσα ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου πρεσβείαις, χειμαζομένους ἐκ θλίψεων καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν σῶζε τοὺς δούλους σου.

Πατρὶ συμφυῶς τὸν νοούμενον Υἱόν, δυνάμει τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου, ἐσωμάτωσας, Θεοχαρίρωτε. Τοῦτον οὖν ἀπκύπτως δυσώπει οἰκτειρήσαι τοὺς μέλλοντας· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε, ἀγνή, εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτανόντων ἢ λύτρωσις, σῶτό με τὸν ἄτρωτον, σῶσον, καὶ αἰωνίου κολάσεως ἐξάρπασον ὡς συμπαθής, ἵνα δοξάζω σε.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Ωραίαν στολήν, τῶν καμμάτων ἰδρῶσι πεποικιλμένην, περιβάλου ἀνταμοιβὴν τῆς ἡς ὑπέστης γυμνώσεως, ἔχων ἐπὶ σοὶ τὸ σαρκίον, καὶ κραυγάζων Παντάνακτι· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Αγίων ψυχαί, τῶν ὀσίων τε χορὸς καὶ ἡ ἀσώματος τῶν Ἀγγέλων τάξις προσεδέξαντο συγχο-

ρευτήν σε, πατὴρ ἡμῶν· κακουχίαις γὰρ πολλαῖς παλαίσας, μελωδεῖς ἀγαλλόμενος· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Νεώσας ψυχὴν τῷ ἀρότρῳ προσευχῆς, ὦ Ἰωάννη, καὶ κατασπείρας τὴν ἐγκράτειαν, στάχυν ἀγνείας ἐθέρισας, ἢ συνδιαιτώμενος, μάκαρ, σὺν Ἀγγέλοις ἐκραυγάζεις· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτόκιον.

Εἰς σέ τὴν ἐμὴν ἀνεθέμην ἐκ ψυχῆς ἐλπίδα πᾶσαν, καὶ ἀτενίζω προσδεχόμενος τὴν θείαν ὄντως παράκλησιν· πρόφθασον, Ἁγνή Θεοτόκε, καὶ χαρίτωσον τρίβον μου, ὅπως ψάλλω πρὸς Θεὸν τὸν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Καταβαθία.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρηός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ
» συγκαταβάντα καὶ τὴν φλόγα εἰς ὄροσον μεταβαλόντα Θεὸν ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δις.

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγή, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα, τὴν ψυχὴν μου τακείσαν τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε, πότισον, καὶ τῆς αἰωνίου ἐξάρπασον φλογός με.

Νυγείς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐτραυματίσθην, καὶ ἀνίατα πάσχω· ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἀρρήτως τεκοῦσα, Πανάμωμε, ἴασαί με, σῶσον, ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Νενεκρωμένον νοητῶς ἐξ ἀμέτρων μου κακῶν ἀνά-
στησόν με, Κόρη, τῇ πρεσβείᾳ, δὲ τῇ σῇ, ἐκ πάσης
ἀπίτης με λύτρωσαι, τῆς τοῦ ψυχοφθόρου ἐχθροῦ καὶ
παλαμναίου. 40

Τῆς ἐκφοβούσης με ὀργῆς τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Ἀγνῆ
με ρῦσαι, καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς δικῆς ὡς παντοδύναμος,
πρόφθασον, ἐτοιμῆ βοήθεια, καὶ τῶν εὐωνύμων ἐρίφων
λύτρωσαί με. 41

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Νῦν ἡ ἀξίνη τῶν πιστῶν ἀπειλεῖ τὴν ἐκτομὴν, ψυχὴ
μου, σπεῦσον, καὶ παθῶν τὰς ἀκάνθας ἀποτεμοῦ-
σα, καρπούς ὠρίμους Κυρίῳ προσάγαγε, ταῖς τοῦ Ἰωάν-
νου εὐχαῖς δυναμωθείσα. 42

Ηιερά σου πρὸς Θεὸν ἐκδημία ἱερῶς ἐμεγαλύνθη, προ-
πομπαῖς τῶν ὁσίων καὶ ἀσωμάτων χοροῖς, ὧν
ἐσχες ἐν γῆ τὸ πολίτευμα, βλάστημα Ρωσσίας, ὦ Ἰωάννη
μάκαρ. 43

Μυστηρίων ὑπερφυῶν ἐν τῇ ἐξόδῳ μετασχεῖν σου θέ-
λοντος, ἠνέχθη σοι ἐκ φόβου ἄν μὲσω μήλου, σῶμα
καὶ αἷμα τὸ ζωοπάρογον, Χριστοῦ, ὃν ἀγαπήσας πρὸς
οὐρανὸν ἀνήλθες. 44

Ἡετοδίκιον.

Οκαθαρώτατος ναὸς τοῦ Λυτρωτοῦ μου καὶ Σωτή-
ρος, καὶ Θεοῦ ὁ περιδοξος θρόνος, ὁ ὑψηλὸς Οὐρανός,
ὁ ὄντως ἄτυλος παράδεισος, ἀνοιξόν μοι πύλας, Δέσποι-
να, παραδείσου.

Καταβαδία.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρηός.

» **Τ**ὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία ἦ-
» κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶς
» πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου ἀφράστως
» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνωμεν. Δίς.

Υπεραγία Παρθένε, Ὑπεράμωμε Κόρη, Ὑπέραγνε,
Πανύμνητε, Σεμνή, ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον,
τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου τὸ φῶς καὶ πνοή μου καὶ
ζωή, ὡσπερ οἶδας, ὡς θέλεις, ἐλέησον καὶ σῶσόν με.

Φιλανθρωπίας με θείας καταξίωσον Κόρη, ἡ μόνη
τὸν φιλόθρωπον Θεὸν σάρκα ἐκ σοῦ δανεισάμε-
νον, ἀπορρήτως τεκοῦσα, καὶ λύτρωσαι μελλούσης με
φλογὸς καὶ κολάσεως πάσης τὸν πόθῳ σε δοξάζοντα.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον τὴν πολλαῖς σκοτισθεῖσαν
παθῶν ἐπαγωγαῖς ταπεινὴν καρδίαν μου φωτα-
γώγησον, Κόρη, σταγόνας χορηγοῦσά με ἕλει δακρύων,
ὅπως πλύνω τὸν ρύπον τῶν πταισμάτων μου.

Σύ με δικαίωσον ὅτε φανεροῦνται, Παρθένε, τὰ κρύ-
φια ἐκάστου ἐμφανῶς· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι
καὶ τοῦ σκότους με ρῦσαι, ἐν χώρα δὲ κατὰταξον φω-
τός, ἐνθα εὐφραινομένων χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Απαρυσάμενος, Πάτερ, ἐκ πηγῆς ἀεννάου, τοῦ Πνεύ-
ματος τὴν χάριν δαψιλῶς, ὦ Ἰωάννη μακάριε,
ταύτην πᾶσι παρέχεις ἀφθόνως τοῖς τὴν μνήμην σου
πιστῶς ἐκτελοῦσι καὶ πόθῳ τὸν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Κρουνοὺς ἢ θήκη σου σκήνους τοῖς θερμῶς προσι-
κοῦσι πηγάζει λαμάτων παμπληθεῖς, Ἰωάννη πα-
τὴρ ἡμῶν, καὶ νοσήματα παύει, καὶ πάντων ἀγιά-
ζει τὰς ψυχὰς τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ αἰεὶ μακαρι-
ζόντων σε.

Σὺν Ἀποστόλοις χορεύων καὶ ὁσίων τοῖς δήμοις,
ἁγίων τε τοῖς πλήθεσι, σοφέ, ἐν οὐρανίοις σκηνώ-
μασι, πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, ἐκέτευε τὸν Κτίστην καὶ
Θεὸν ὑπὲρ τῶν νῦν τελούντων πιστῶς τὴν σεπτὴν μνή-
μην σου.

Θεοτόκιον.

Ως κραταιὰν προστασίαν, ὡς ἐλπίδα καὶ τεῖχος
καὶ ἄγκυραν, καὶ σκέπην ἀσφαλῆ, ὡς ἀπροσμά-
χητον ἔρεισμα καὶ ἀχειμαστον ὄρμον, καὶ μόνην κρα-
ταιὰν καταφυγὴν κεκτημένοι σε πάντες σωζόμεθα,
Πανόμενῃτε.

Καταβαθία.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φρικτὸν ἰδόντες θέαμα, ἐξέστησαν οἱ ἄφρονες· φῶς
γὰρ ἦν λάμπον ἅγιον τῷ τοῦ ὁσίου μνήματι·
διὸ πιστοῖς ἐμήνυον θαῦμα τὸ ὑπερθαύμαστον, οἱ δὲ
καὶ ἀνασκάψαντες εὗρον ἀσύλητον ὄλβον, τὸ Ἰωάννου
σκήνος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς ἢ Θεοτόκιον.

Εἰς τοῖς Αἵνους ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῖς δυσσεβέσι συνῶν
Ἰωάννης ὁ ἐνθεος, καθαρὸς τῷ σώματι καὶ ψυ-
χῇ ὅλος γέγονε, κοιτῶνα ἔχων τὸ ἱπποστάσιον, τρυφὴν
τὰς ὕβρεις καὶ τὰ λακτίσματα· τὴν τε γυμνότητα
καὶ τὸ ψῦχος· ἅπαντα διὰ Χριστὸν ἤνεγκε στερρότατα
ὁ τρισμακάριστος.

Δις.

Δεῦτε μοναστῶν τὸ σύστημα τὴν ἱεράν καὶ σεπτὴν
τοῦ ὁσίου πανήγυριν, Ἰωάννου σήμερον εὐσεβῶς
εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ὄντως θείας ἐλλάμψεως κατη-
ξιώθη τὸ φῶς εἰσδέξασθαι· ὦ τῆς ἀρρήτου σου προμη-
θείας, Δέσποτα, δι' ἧς ἡμεῖς ἐγνωμεν δοξάζειν σε τὸν
ἀκατάληπτον.

Αἰγλή τρισαοῦς Θεότητος, ἡ ἐνοικοῦσα ἐν σοί,
θαυμαστόν σε ἀνέδειξεν, ὅτι πνευματέμφορος ἐκ
τῶν θείων λειψάνων σου ἐδείχθης, μάκαρ· ὅθεν τιμῶμέν
σου ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μνήμην τὴν ἐνθεον οἱ προσπε-
λάζοντες τῇ σοφῷ σου, ὅσις, καὶ τῇ μορφῇ τῆς σε-
πτῆς εἰκόνοσ σου, θεομακάριστε.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ ἐπαινέσει σε τὸν ὄντως ἀξιέπαινον; Ἡ τίς μὴ θαυμάσει σου τὸν τρόπον τὸν ἀξιοθαύμαστον; Οὐ γὰρ ἠρκέσθης, χαριτώνυμε, ἐν τῇ τῆς αἰγμάλωσις κακουχίᾳ, ἀλλ' ἐσπευσας αὐξῆται αὐτὴν διὰ τῶν ἀσκητικῶν καμμάτων καὶ ιδρώτων. Οὐκ ἐπτοήθης δὲ τὸ σύνολον, τοῦ φυλάττειν σεαυτὸν ἐν εὐστερείᾳ, ἐνώπιον τῶν δυστεβῶν καὶ ἀνόμων. Ὑπερβίαι καθυπέμεινας καὶ γυμνότητος καὶ πᾶσαν ἄλλην θλίψιν. Διὰ πολλῶν γὰρ ἐπειράσθης, καὶ δι' ὑπομονῆς ἐδοκιμάσθης ἐκ Θεοῦ, Ἰωάννη, ὄντως μακάριε· ὃν ἰκέτευε, δεόμεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς. Εἰ δὲ μή·
τὸ Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἄμπειλος.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

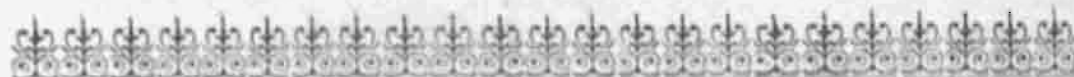
Εἰς τὴν λειτουργίαν· Τυπικὰ καὶ αἱ ὠδαί, γ' καὶ στ'.

Ἀπόστολος· Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (ζῆτει εἰς τὴν 26 Ὀκτωβρίου).

Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· (ζῆτει εἰς τὴν 17 Ἰανουαρίου).

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Εὐλόγησον Πάτερ!

Ἰεσοῦ συγκαλεῖ σήμερον ἡμᾶς, ὃ χριστεπώνυμον ἄθροισμα, καὶ σεμνὸν σύστημα, ὁ φιλόστοργος εὐτος καὶ ἀναίμακτος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὁ πολυάγγελος Ἰωάννης, ὁ Ρῶσσο, εἰς τὸ πανίερον τοῦτο καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ τέμενος, εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν πανήγυριν. Ἐπίστη ὁ καιρὸς τῆς ἱερᾶς καὶ χαριτωνύμου αὐτοῦ μνήμης, θείων δωρεῶν γενόμενος πρόξενος. Ἐφέλκεται πρὸς ἑαυτὴν ἡ ἐτήσιος καὶ εὐσημος αὐτῆ ἑορτὴ τὰ φιλόχριστα πλήθη, εὐεργετῆν συνήθως ἐθέλουσα. Διὸ, τὸ σεβάσιμον καὶ πανόσιον τοῦ θαυματουργοῦ Ἰωάννου σκήνος περικυκλοῦντες, πάντες ἀξιογρέως, ἅμα καὶ εὐλαβῶς, τιμήσωμεν ἐπαινοῦντες αὐτοῦ τὴν ἄδολον ἀρετὴν καὶ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως. Καὶ ὁ μὲν, μετὰ τοῦ προφητᾶνακτος ἐγκωμιαζέτω· «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»· ὁ δὲ ἐκφωνεῖτω· «Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ»· καὶ ἄλλος· «Μνήμη δικαίου μετ'»

SISMANOGLIO
MEGARO

ἐγκωμίων» καὶ ἕτερος: «Φωνὴ ἀγαλλιᾶσεως καὶ σωτηρίας, ἐν σκηναῖς δικαίων». Καὶ πάντες ὁμοῦ, τῇ δόξῃ αὐτοῦ συγγαίροντες, ἐξαιτησώμεθα παρ' αὐτοῦ πᾶν ἐφετὸν καὶ σωτήριον.

Τούτων δὲ πάντων ὑπόθεσις ὁ θαυμασιώτατος καὶ χαριτώ-
νομος Ἰωάννης, ὁ τῆς ἐνδόξου καὶ μεγίστης Ρωσσίας εὐκλείστα-
τος γόνος, καὶ τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ ἡμετέρου Προκοπίου τὸ
ἀγλάισμα. Ὅν ἡμεῖς σήμερον ὑμνεῖν βουλόμεθα μὲν οὐ δυνά-
μεθα δὲ, διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς εὐτελοῦς ἡμῶν διανοίας καὶ ἰδιω-
τικῆς ἐν τῷ λόγῳ καταστάσεως. Καὶ πράγματι. Τοὺς γὰρ ὑπὲρ
ἄνθρωπον ζήσαντας, πῶς ἄνθρωποι ἐπαξίως τιμῶμεν; Καὶ μά-
λιστα τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς ἐν σημείοις καὶ θαύ-
μασι διαλάμπαντα ὁσιώτατον τοῦτον φωστῆρα καὶ ἐράμιλλον
κατὰ πάντα τοῖς παλαιοῖς ἐκείνοις ὁγίοις Πατράσι, κατὰ τε τὴν
ὁμολογίαν καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον ἀσκησιν; Οὗτος, διὰ τῆς ἄ-
κρας αὐτοῦ καρτερίας, καὶ τῆς εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν
ἀφοσιώσεως, οὐ μόνον μέγας Ὁμολογητῆς ἀνεδείχθη, ἀλλὰ καὶ
θαυματουργός, καταπλήξας ἅπαντας διὰ τῶν ὑπερφυῶν αὐτοῦ
θαυμάτων, καθὼς ἐν τῇ ζωῇ κατέπληξε διὰ τῆς ὑψοποιοῦ αὐ-
τοῦ ταπεινώσεως. Οὗτος μετὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων [κύκλω τοῦ
θρόνου τῆς θείας μεγαλωσύνης παριστάμενος, ἀλλὰ καὶ ἀοράτως
ἐν μέσῳ ἡμῶν εὐρισκόμενος, θαψιλῶς τοῖς προστερχομένοις τὰς
δωρεὰς παρέχει. Βασιλεῖ, τῶν παραδόξων θαυμάτων! Ποίσις λόγοις
εὐρημήσωμεν τοῦτον τὸν ὡς ἀληθῶς πολυάθλον καὶ πολυθαύ-
μαστον; Ποίσις κρότοις ἐπαινέσωμεν τούτου τοὺς ἀθλοῦς; Ποίσις
τρόποις ἀνυμνήσωμεν τούτου τὰ θαύματα; Διεπρήγη τοῦ πολυ-
πλα ἡ φύσις, ἀλλ' οὐκ ἐλύθη ἡ πίστις. Ἐκεῖ ἐν τοῖς οὐρανοῖς
Χριστῷ τῷ Θεῷ παρίσταται, καὶ τῶν ἐνταῦθα οὐδόλως ἀφίσταται.
Ἐκεῖ πρεσβεύει καὶ ᾧδε θαυματουργεῖ. Κοιμῶνται τὰ λείψανα
καὶ κηρύττει τὰ πράγματα. Ἡ γλῶσσα σιγῆ, καὶ τὰ θαύμα-
τα κράζουσιν.

Ἄλλ' ὅσον θαυμάσια, τφόντι, καὶ ἄξια διηγήσεως εἰσὶ τῶν
παλαιῶν μαρτύρων τε καὶ ὁσίων τὰ ἐνθια κατορθώματα, τοσοῦ-

τον ἄξια ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ εἰσὶ τὰ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς
καιροῖς διακηρυττόμενα θαυματουργήματα τῶν νεωτέρων ἁγίων.
Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔλλειψις σήμερον τοιούτων ἁγίων ποιεῖ τοὺς ἀν-
θρώπους προρασίζουσι, ὅτι τῷ τότε καιρῷ ἐγίνοντο οἱ ἅγιοι,
καὶ οὐχὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἐν οἷς ἠθλήνησεν, ὡς λέγου-
σιν, ἡ φύσις, καὶ ἐξέλιπον τὰ καλὰ παραδείγματα, διὰ τοῦτο ὁ
σήμερον ἐρταζόμενος ἅγιος Ἰωάννης ἀνατρέπει ὀλοσχερῶς τὴν
ἡμαρτημένην ταύτην καὶ παράλογον τῶν πολλῶν δόξαν, διακη-
ρύττων, ὅτι, οὐχὶ ὁ καιρός, ἄπαγε! καὶ αἱ περιστάσεις ἀναδει-
κνύουσι τὸν ἀγωνιστὴν καὶ ἅγιον ἄνδρα, ἀλλ' ἡ καλὴ καὶ θεάρε-
στος γνώμη, συνακολουθούσης πάντοτε καὶ τῆς θείας χάριτος.

Οὐδεὶς, εἴην, δύναται δικαιοῦσθαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μὴ
πολιτευθῆ θεαρίστως ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, προρασίζόμενος ὅτι
οὐκ εἶχεν ἀρμόδιον τὸν καιρὸν, ἢ ὅτι οὐχ εὐρέθη εἰς τόπον τὸν
πρέποντα, ἢ ὅτι οὐκ εἶχε, τέλος, ἐκεῖνα τὰ μέσα, ἅπερ συνετέλουν
πρὸς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκοπόν. Οὐχ ἦττον δέ, ἀληθὲς ἐστὶ
καὶ τοῖς περιπαθῶς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐπιζητοῦσιν ὁμολογού-
μενον, ὅτι πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἀρετῆς ὀφείλει τις ἵνα ἡ μακρὰν
τῶν προκαλουσῶν τὴν ἁμαρτίαν αἰτιῶν. Καθόσον, ἐκεῖνος ὅστις οὐ
μακρύνει ἑαυτὸν ἐκ τῶν αἰτιῶν τῶν παθῶν ἐκουτίως, ἀκουσίως ὁ
τοιούτος ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας αἰχμαλωτίζεται.

Τοῦτο κατανοήσαντες πολλοὶ τῶν ἁγίων πατέρων καθίδρυ-
σαν ἱερὰς μονὰς καὶ ἀσκητήρια, ὑπορώμενοι τὸν ἐν τοῖς ἐπαμάρ-
τοις αἰτίσι τοῦ κόσμου καθ' ἡμῶν ἐλλοχεύοντα κίνδυνον. Ὑπὸ
τὸ κράτος δὲ τοιούτων ἰδεῶν διατελῶν καὶ ὁ οὐρανοφάντωρ Πατὴρ
ἡμῶν Μέγας Βασιλεὺς ἔγραψε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον Γρηγόριον
τὸν Ναζιανζηνόν, ὅτι διετέλει ἐρησυχάζων ἐν τοῖς κατὰ Πόντον
ἀσκητηρίοις, λέγων: «Κατέλιπον τὰς ἐν ἄστει διατριβάς, ὡς μυ-
ρίων κακῶν ἀρομᾶς.»⁽¹⁾ Πλὴν οὗτοι οἱ ἁγιώτατοι πατέρες ἡμῶν
ὕστερον διὰ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν πολιτείας ἀνεφάνησαν ὡς ἀστέρες

(1) Ἐπιστ. Β'. Γρηγορ. ἐπιτφω.

φαινότατοι ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διέλαμψαν ἐν σημείοις καὶ θαύμασι, διακοσμήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πολυειδῶς τε καὶ πολυτρόπως, διὰ τε τῶν ἀθανάτων αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ ὑπερφυῶν αὐτῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων καὶ διδασκαλιῶν. Βλέπομεν δ' ὁμοίως, ὅτι καὶ πολλοὶ ἐντὸς τοῦ κόσμου διατρίψαντες τὰ αὐτὰ ἔπραξαν, ἅπερ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις ἐφησυχάζοντες μοναχοί. Οἱ τοιοῦτοι δέ, ἐπειδὴ ἀντεπεξῆλθον κατὰ τῶν τοῦ πολυσχεδοῦς κόσμου διαφόρων πλεκτανῶν καὶ προσβολῶν, καὶ ἀντέστησαν κατὰ τῶν πολυειδῶν παγίδων τοῦ δολομήτου Σατάν, καὶ κατήσχυον τὸν ἐχθρὸν, πρέπει βεβαίως ἵνα ἐκθειάζονται καὶ περισσότερον καὶ μάλιστα, ὅσοι κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς, ἢ καὶ ὀλίγω πρὸ ἡμῶν, τοῖς τῶν πηλαιῶν ἀγίων ἔχουσιν ἐπακολουθήσαντες, διὰ μαρτυρικοῦ θανάτου, ἢ δι' ἀσκητικῆς πολιτείας ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦτο, καὶ εἰς τὸν σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενον ἅγιον τοῦτον Ἰωάννην ὀρεῖται μεγάλη τιμὴ καὶ ἀνεύκαστος παρ' ἡμῶν εὐλάβεια. Διότι, οὐ μόνον εἰς τὸν κόσμον ἐτύγγανεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀμαθούς καὶ ἀπολιτίστου τῶν καιρῶν ἐκείνων μεγαστᾶνος διατελῶν καὶ πολλοὺς παρ' αὐτοῦ προφηλακισμοὺς καὶ ὕβρεις ὑπομένων, καὶ καθ' ἐκάστην παρ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενος πρὸς τὴν τῆς πίστεως αὐτοῦ ἄρνησιν, οὐ μόνον ἀκλινης καὶ ἀήττητος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοιούτων δεινῶν αἰτιῶν καὶ κινδύνων εὐρισκόμενος, καὶ πολυτρόπως ἐμπαροινούμενος, κατώρθωσεν ἵνα φθάσῃ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς δυνατὴν ἀνθρώπων τελειότητα. Τοῦτου τοίνυν τοῦ ἀγίου τὸν συνοπτικὸν βίον καὶ τὰ ἐνθεα κατορθώματα, ἅμα δὲ καὶ μερικῶν αὐτοῦ θαυμάτων διήγησιν θέλοντες σήμερον ἵνα ἐκθέσωμεν, ὡς φιλόχριστοι ἀκραταί, πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, προκαλοῦμεν ὅπως ἀνοίξετε τὰ ὄμματά τῆς διανοίας ὑμῶν, καὶ ἀκούσατε ταῦτα προθύμως καὶ προσεκτικῶς, ἵνα καὶ ὠφελήθητε ψυχικῶς.

Οὗτος, τοίνυν, ὁ χάριτος πεπληρωμένος ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας χαριτώνυμος Ἰωάννης, κατήγετο ἐκ τινος χωρίου τῆς

Μικρᾶς Ρωτίας. Εἶχε γεννήτορας εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους, οἵτινες καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν ἐν τῷ ἀγίῳ βαπτίσματι Ἰωάννην. Τραφεῖς δὲ παρ' αὐτῶν, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, τῷ γάλακτι τῆς εὐσεβείας, καὶ διδασκασθεὶς ἐπιμελῶς τὰ δόγματα τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως, ἐσπούδαζε, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὅπως βελτιώσῃ καθ' ἐκάστην τὸν βίον αὐτοῦ, ἀπέχων ἀπὸ κακῶν συναναστροφῶν καὶ συνομιλιῶν τῶν ὁμηλικῶν αὐτοῦ γινώσκων θεόθεν πόσον αἱ κακαὶ συναναστροφᾶι φθείρουσιν ἡμῶν χρηστά. Ἀγαπῶν δὲ καθ' ὑπερβολὴν τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ Θεόν, ἐφρόντιζεν ἵνα φυλάττῃ ἀκριβῶς πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ εὐαρεστήσῃ αὐτῷ. Ὡς δὲ ἔφθασεν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, ἀνέλαβε στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ οἰκέεινε μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς ἐν αὐτῇ, ἕως οὗ ἠγέρθη ὁ μέγας ρωσσοτουρκικὸς πόλεμος, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅτε σὺν πολλοῖς ἐστρατεύσας καὶ ὁ Ἰωάννης, ἐνίκηθη μετὰ τοῦ ὅλου στρατοῦ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἠχμαλωτίσθησαν παρὰ τῶν γειτνιαζόντων αὐτοῖς Τατάρων⁽¹⁾, οἵτινες καὶ ἐπώλησαν αὐτὸν εἰς τινὰ ἑπαρχον, ὃς καὶ συναπήγαγε τοῦτον ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐν τῇ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡμετέρᾳ κωμοπόλει, καλουμένῃ Προκόπιον (Οὐρκιοῦπ), ἀπεχούσῃ τῆς Καισαρείας δώδεκα περίπου ὥρας.

Κατὰ παράδοσιν, ἦν, παρὰ τῶν γονέων αὐτῶν παραλαβόντες, διηγούνται πλείστοι τῶν γεροντοτέρων χριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ταύτης, πολλοὶ τότε τῶν συναιχμαλώτων τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, οἱ μὲν, δελεαθέντες ἐκ τῶν ἐπιγείων καὶ προσκαίρων ἀγαθῶν, τῶν προσφερομένων αὐτοῖς ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν, οἱ δὲ, ἐνδόξαντες ταῖς κακοδαίμονιας τῶν καιρῶν, ἐξώμο-

(1) Ἐκ τῶν συναιχμαλώτων τοῦ ἀγίου Ἰωάννου εἰς ἣν καὶ ὁ ἅγιος ἐπιστάτης Παχῶμιος, ὅστις ἐμαρτύρησεν εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Οὐσακίον, τὸ ἐν τῇ ἑπαρχίᾳ τῆς Φιλαδέλφειας κείμενον. Τὸ ἑρὸν αὐτοῦ λείψανον εὐρίσκεται τεθησκαρισμένον ἐν τῇ κατὰ Πάτριον ἱερᾷ μονῇ τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ὁρα Νέον Μαρτυρολόγιον, σελ. 114.

σαν, φεῦ! καὶ ἠρνήθησαν τὴν ἀγίαν πίστιν τῶν πατέρων αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ ἀτρόμητος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς Ἰωάννης τὰ μὲν προφερόμενα αὐτῷ ἀγαθὰ, ἅτε ἐπίγεια ὄντα καὶ πρόσκαιρα, εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο· ἔχων δὲ τὸν νοῦν αὐτοῦ προστλωμένον εἰς τὸν ἵσταυρωμένον τοῦ κόσμου Σωτῆρα, τὰς μὲν βασάνους μεγαλοφύγως ὑπέμενε, τὰς πολλαχῶς ἐπιφερομένας αὐτῷ δι' ὕβρεων, ραβδισμῶν, καὶ στερήσεων, τὴν πίστιν ὁμῶς τῶν προγόνων οὐδαμῶς ἠρνήσατο, καίτοι ἐπανελημμένως εἰς τοῦτο βιασθεῖς. Ἀντίστατο δὲ μᾶλλον τῷ κυρίῳ αὐτοῦ στερεῶς, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ἀποστολικῶς· «Τίς μὲ χωρίζει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου; θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ διωγμός; ἢ γυμνότης; ἢ αἰγμάλωσις; Πέποιθα ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ μονογενεῖ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει μὲ χωρίσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Ἄλλ' οὐδὲ αἱ ἀπατηλαὶ ὑποσχέσεις σου θέλουσι μὲ δελεάσει ἐν' ἀρνηθῶ τὴν πίστιν μου. Σὺ εἰ κύριος τοῦ σώματός μου, ἀλλ' οὐχί καὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἐγὼ εἰμι, Ρῶσος τὸ γένος, δοῦλος μὲν σός, καὶ πιστός τοσοῦτον εἰς σέ, καὶ εἰς τὸν ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένον βασιλέα, ἀλλὰ πιστός καὶ εἰς τὸν ἐπουράνιον μου Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἐάν μὲν ἀρίστης ἐλευθέρου ὅπως ἐκτελῶ τὰ τῆς θρησκείας μου καθήκοντα, πρόθυμος ἔσομαι καὶ εἰς τὰς προσταγὰς σου, ἵνα πράξω δηλονότι εὐχαρίστως πᾶν ἔργον, οἷον ἴηποτε καὶ ἐάν μοι ἐπιτάξῃς· ἐάν ὁμοίως θελήσῃς ἵνα μὲ ἀποσπάσῃς τῶν φιλοστόργων κόλπων τῆς θρησκείας μου, εἴτε διὰ διαφόρων ἀπειλῶν, εἴτε καὶ διὰ ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων, πλοῦτου, δόξης καὶ ἡδονῶν, γίνωσκε ἀκριδῶς, ὅτι οὐδὲν τούτων δύναται ποτε ἵνα μὲ δελεάσῃ καὶ μὲ κλονίσῃ ἐν τῇ πίστει μου τῇ ἀγίᾳ. Ἐγὼ χριστιανὸς ἐγεννήθην, καὶ χριστιανὸς ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν. Καὶ ὡς τοιοῦτος, ἔχων πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρά μου, ὅστις ὡς βασιλικὴν κοιτίδα ἔσχε ποτε τὴν ράτνην ἐν Βηθλεέμ, εὐχαρίστως ἀναπαυθήσομαι ἐν τῇ σκοτεινῇ ταύτῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου σου, ἐνθα μὲ κατεδίκασες ἵνα διαμείνω. Ἐγὼν δὲ ὑπ' ὄψει μου καὶ τὸν κλάμον, δι' οὗ οἱ στρατιῶται τὴν ἀκήρατον

αὐτοῦ κορυφὴν ἔτυψαν, προθύμως δέχομαι τοὺς παρὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐπιγείων κυρίων μου ραβδισμούς. Ἐνθυμούμενος δὲ αἰέποτε καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὃν ἐπὶ τῆς θείας αὐτοῦ κορυφῆς ἐπέθηκαν οἱ σταυρωταὶ αὐτοῦ, ἔτοιμός εἰμι ἵνα ὑπομείνω γενναίως καὶ τὴν λεκανίδα, (τάτι) ἣν ὑμεῖς πεπυρκατωμένην συνειθίζετε πολλαχῶς ἵνα προσκαλλᾶτε εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπὶ κακουργήματι συλλαμβανομένων. Τέλος, τὰ μεγαλύτερα καὶ δεινότερα τῶν βασάνων πρόθυμος εἰμι ἵνα ὑποστῶ, ἐάν θελήσῃς ἵνα μὲ καθυποβάλλῃς εἰς τοιαῦτα, τὸν Χριστόν μου ὁμοίως οὐδέποτε ἀρνούμαι.» Οἱ δίκαιοι οὗτοι καὶ χριστιανικῆς θερμῆς πίστεως ἔμπλεοι λόγοι τοῦ ἁγίου, ἀτρόμητως προφερόμενοι ἐνώπιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ ἡ ταπεινὴ καθέλου διαγωγή καὶ ἡ λοιπὴ σώφρων αὐτοῦ συμπεριφορὰ, τοῦ τίως ἀπηνοῦς αὐτοῦ δεσπότη τοῦ καρδίαν μετέβαλον, καὶ πρὸς εὐσπλαγγνίαν ἔκαμψαν. Ἐκτοτε δὲ ἐπέκυρτο πλέον ἀναγκάζων αὐτὸν εἰς τὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἐξώμοσιν. Ἐπέβαλε δ' αὐτῷ μόνον ἵνα κατοικήσῃ ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ σταύλου αὐτοῦ, καὶ θεραπεύῃ τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῦ ἵππους, καὶ, ὅταν ἐξέρχεται ἀνὰ τὴν κώμην ἔριππος, ἵνα παρακολουθῇ αὐτῷ ὡς ἱποκόμος, κατὰ δουλικὴν ἐκείνων τῶν χρόνων συνήθειαν. Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως δεξιόμενος ὁ ἅγιος, ἐδόξαζεν ἐνδομύχως τὸν Κύριον, τὸν λυτρώσαντα αὐτὸν ἀοράτως τοῦ μεγίστου πειρασμοῦ τῆς ἀρνήσεως καὶ κάμψαντα τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἰς εὐσπλαγγνίαν. Ὅθεν καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν βραχὺὸν καὶ σκοτεινὸν ἐκεῖνον σταθλόν, (1) ἐπιμελούμενος πάσῃ δυνάμει τῶν ἵππων τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ἄλλὰ, τοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀγῶνας αὐτοῦ, ἅτε τυχόν-

(1) Καίτοι πολλαχῶς ἡ οἰκία τοῦ ἐν λόγῳ ἱππάρχου ἐπισκευάσθη, ὁ σταθλός ὅμως διαμένει εἰς αὐτὸν, ὡς εἶχε ζῶντος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, σκοτεινός, ἄνευ θερμῆς, λελατομημένης ἐν ἡραιετισγενεῖ βράχῳ, καὶ ὅμοιος εὐρυχώρῳ σπηλαίῳ. Ἐπιτρέπεται δὲ νῦν ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ ἱππάρχου ἢ εἰς αὐτὸν εἰσόδος παντὶ τῷ βουλομένῳ αὐτὸν ἐπισκέπτεσθαι.

τος, ὡς εἶπομεν, ἡμερικῆς ἐλευθερίας, καὶ τὰ κατ' ἴδιαν ἀθλητικὰ παλαίσματα τίς κατὰ λεπτοῦς διηγηθῆναι δύναται; Τὴν πείναν καὶ δίψαν, ἣν ὑπέμεινεν ὁ ἀείδιμος; τὰς ὀλονυκτίους γονυκλυσίας καὶ προσευχάς, τὴν ἐν κοπρίᾳ μικρὰν αὐτοῦ ἀνάκλησιν, ὡς ὁ μακάριος Ἰωάννης; Γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἐξήρχετο ἐπὶ τὴν ἐργασίαν, δῆλον οὖν τῶν ἵππων τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἀόκνως ἐπιμελούμενος· πρὸς δὲ τὰς ὕβρεις καὶ χλευάσματα τῶν συνδούλων αὐτῷ εὐχαρίστως δεχόμενος, καὶ παντὶ τρόπῳ θεραπέων αὐτούς. Πρὸς τὰς ὀλονυκτίους στάσεις, καὶ τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ἐκεῖ πλησίον ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γινομένης, εἰς ὃν κρύφα διὰ νυκτὸς κατέφευγε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, μεταλαμβάνων καὶ τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, κατὰ πᾶν σάββατον;

Διὰ τοῦτο, καὶ ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἀντιδοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀδικλείπτως δοξάζοντας, τί περὶ αὐτοῦ ὠκονόμησεν, ἀκούσατε. Καθὼς ποτε διὰ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ τὴν Σαραφίαν, καὶ διὰ Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου τὸν Πετερρῆν, οὕτως καὶ διὰ τοῦ ἁγίου τούτου Ἰωάννου τὸν δεσπότην αὐτοῦ κατὰ πολλὰ ἐπλούτισε, καὶ περιρηνέστιστον αὐτὸν ἐν τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ἀνέδειξεν. Ὅστις, εἰ καὶ ἀλλοεθνῆς, ἐγνωρίσεν ὁμῶς ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτὸν εὐτυχία καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος ἐγένετο παρὰ τοῦ Θεοῦ εὐχαίς τοῦ αἰχμαλιώτου αὐτοῦ Ἰωάννου. Τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸς προφορικῶς τοῖς πᾶσιν ἐκήρυττε, καὶ γεγονὸς τι μετὰ ταῦτα, ὅπως παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον, ἐβεβαίωσεν· ὅτι τῷ κυρίῳ αὐτοῦ, ἐπισκεψαμένῳ τοὺς παρὰ μαωαμεθανοῖς ἁγίους τόπους καὶ ποτε κινδυνεύσαντι καθ' ὁδὸν, παρῆν ὁ ἅγιος αἰετῶς συναντιλήπτωρ καὶ βοηθός, ἀπὸ κινδύνων ρυόμενος, ἀπὸ νόσων προφυλάττων καὶ πᾶσαν αὐτοῦ τρίβον ἡμαλίζων καὶ εὐθείας ποιῶν τὰς ἀνάγκαις καὶ δυσβάτους ὁδοὺς. Τοῦθ' ὅπερ οὐ διέλιπε μαρτυρῶν ὁ ἵππαρχος, καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ σωτηρίαν ἀποδιδούς εἰς τὰς εὐχὰς Ἰωάννου τοῦ ἡμετέρου.

Οὕτως οὖν, θεαρίστως ἐκείσε μετὰ ταῦτα πολιτευτάμενος,

καὶ ἀσκητικῶς ἀγωνιστάμενος, ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητῆς, μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν, νόσῳ περιπεσὼν προεγνώρισε τὴν ἐκ τοῦ προσκαίρου καὶ πολυκυμάντου τούτου βίου ἔξοδον αὐτοῦ. Ὄθεν, προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν ἱερέων τῆς κωμοπόλεως, παρεκάλεισεν αὐτὸν ὅπως μετενέγκῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ μεταλάβῃ τὸ ὑστατον τοῦ ἁγίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ ἱερεὺς, φόβῳ καὶ ἀμηχανίᾳ συσχεθείς, πῶς ἄρα μετακομίσει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἵππαρχου (τοῦ φοβεροῦ τότε πᾶσιν ὄντος) τὰ θεῖα Μυστήρια, ἐσοφίσθη παρὰ τῆς θείας χάριτος τοιοῦτόν τι, καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως θέσῃ ταῦτα τολμηρῶς ἐντὸς ἐνὸς μῆλου, καὶ οὕτω πορευθεὶς μεταλάβῃ τὸν ἅγιον, προσφέρων αὐτῷ τὸ μῆλον. Τοιαύτη ἰδίᾳ σκέψαι καὶ οἰκονομία ἐγρήσατο ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἱερεὺς ὅπως ἀποφύγῃ τὸν ὑπορούμενον κίνδυνον. Ὁ οὖν μακάριος Ἰωάννης, μεταλαβὼν οὕτω τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, καὶ δοξάζων ἐγκαρδίως τὸν σωτῆρα Θεόν, παρέδωκεν αὐτῷ μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμα. Καὶ οὕτω μετίστη, ἐκ τῆς προσκαίρου αἰχμαλωσίας καὶ δεινῆς κακοπαθείας, εἰς τὴν οὐράνιον ἐλευθερίαν καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν, τῇ 27ῃ μαΐου τοῦ 1730 σωτηρίου ἔτους.— Ἀκούσας δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ ὅτι τέθηγεν ὁ δοῦλος Ἰωάννης, προσκαλεσάμενος τοὺς προκρίτους χριστιανούς τῆς κωμοπόλεως, ἡμῶν καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν, ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὅπως παραλαβόντες ἐλευθέρως τὸ σῶμα τοῦ Ἰωάννου ἐνταριάσωσιν αὐτὸ ὅπου ἂν βουληθῶσι, κατὰ τὸ ἔθος ἡμῶν. Θέλων δὲ ἵνα φανερώσῃ πρὸς πάντας οἷαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπόληψιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ πόστον ἐτίμα αὐτὸν ὑστερον, φέρων τότε πολύτιμον τάπητα ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ. Προσελθόντες δὲ οἱ ἱερεῖς μετὰ πάντων τῶν χριστιανῶν τῆς κωμοπόλεως, καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαθείας καὶ κατανώξεως, μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων, ἄραντες τὸ πολυάθλον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ ἁγίου, ἐκήδευσαν αὐτὸ εὐλαθεῶς ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν χριστιανῶν.

Μετὰ παρέλευσιν ὁμῶς τριῶν καὶ ἡμίσεος ἐτῶν, ἀπὸ τῆς

πρός Κύριον μεταστάσεως τοῦ ἁγίου, γέρων τις ἱερεὺς βλέπει κατ' ὄναρ τὸν ἅγιον, παροτρύνοντα αὐτὸν ἵνα ποιήσῃ ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου. Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς ἀμεταλαντεύετο, εἶπερ εἶχετο ἀληθείας τὸ ἔραμα, ἢ οὐ. Διότι εἰπέτι αὐτὸν οὐκ ἠδύναντο καταριθμεῖν ἐν τοῖς ὁμολογητοῖς καὶ ἁγίοις οἱ χριστιανοὶ καθὰ μὴ γινώσκοντες ἐτι ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα, φῶς οὐράνιον κατερχόμενον ἐπανελημμένως, περὶ μέσας νύκτας, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου, ἐφώτιζεν αὐτόν, καὶ ἐθεωρεῖτο τοῦτο παρὰ πάντων ὡς στολὸς πυρός, τοῦτο ἠνάγκασε τότε τὸν καλὸν ἱερέα, ὅπως συμπαραλαβὼν καὶ ἑτέρους τῶν χριστιανῶν κατέλθωσι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνοιξῶσι τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἔγνωσαν γὰρ ἀληθῶς, ὅτι τὸ φαινόμενον ἐν τῷ νεκροταφείῳ οὐράνιον ἔκεινο φῶς ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ αἰγμαλώτου Ἰωάννου οὐδὲν ἕτερον ἐστίν ἢ σημεῖον ἀναμφίβολον τῆς αὐτοῦ ἁγιότητος. Ἀνοιξαντες οὖν τὸν τάφον, εὐρίσκουσιν, ὦ τοῦ θαύματος! τὸ τοῦ ἁγίου σῶμα ἀκέραιον ὅλως καὶ ἀδιάφθορον, πλήρες πνευματικῆς χάριτος καὶ εὐωδίας. (1)

Ὅθεν, πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πλησθέντες οἱ χριστιανοί, ἄραντες αὐτὸ εὐλαβῶς, μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων καὶ θυμιαμάτων, μετήνεγκον εἰς τὸν πλησίον τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐκ βράχων λελατομημένον ἱερόν ναὸν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, (ἐνθα πρότερον καὶ τὰς παννυχίους στάσεις καὶ προσευχὰς ἐξετέλει ὁ ἅγιος) καὶ κατέθετοντο ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθείσῃ λάρνακι, κάτωθεν τῆς

(1) Σημεῖον τοῦτο ἀναμφιβήτητον τοῦ Ἰωάννου ἁγιότητος. Διότι, κοινὴ γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐστὶ τῶν μὲν μαρτύρων τὰ λείψανα ἵνα προσκυνῶνται ὡς ἄγια καὶ χωρὶς θαυμάτων καὶ εὐωδίας, διὰ τὸ γίνεσθαι φανερὰ πᾶσι διὰ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως τοῦ μαρτυρίου ἢ τε εἰς θεῖον τελεῖα πίστις καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῶν. Τῶν δὲ ὁσίων μὴ προσκυνῶνται ὡς ἄγια, εἴην ὁ θεὸς μὴ ἀποδείξῃ δι' αὐτῶν θαύματά τινα, ἢ τὸ ὑλγιώτερον τιμῆσθαι αὐτὰ διὰ τῆς εὐωδίας, ὡς μὴ οὕτως ἀποδοκιμασθῆναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐν κρυπτῷ πίστεως καὶ ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὸν θεόν.

ἀγίας Τραπέζης. Εὐθέως δέ, διαδοθείσης τῆς φήμης τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ ἐν τοῖς πέριξ, ἤρξαντο πανταχόθεν εἰς τὴν κωμόπολιν Προκοπίου συρρέοντες οἱ χριστιανοὶ ἵν' ἀσπασθῶσι τὸ ἱερόν λείψανον αὐτοῦ, πρὸς ἱακιν ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν αὐτῶν ἀρωστημάτων.

Ἐκτοτε δὲ οὐκ ἐπαύσατο ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης εὐεργετῶν χριστομιμητῶς καὶ προχείων δαφιλῶς ἰάματα ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας προσερχομένων αὐτῷ. Δεῦτε τοίνυν ἀκούσωμέν τινα ἐκ τῶν νεωτέρων θαυμάτων αὐτοῦ, ὅσα ἢ παράδοσις διέσωσεν ἡμῖν, καὶ ὅσα ἰδίοις ὀφθαλμοῖς ἡμῶν εἶδομεν, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ, τοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ δοξαζομένου, ἔπαινον δὲ καὶ τιμὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, πρὸς δὲ καὶ στερέωσιν καὶ οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν ἐν τῇ πρὸς θεὸν προγονικῇ αὐτῶν πίστει καὶ εὐσεδεῖα.

Κατὰ τὸ σωτήριο ἐτος 1832, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ κρατιστάτου σουλτάνου Μαχμουῦδ τοῦ Β', νεωτερίσαντος, ὡς γνωστόν, τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἰμπραήμ πασσᾶ κατὰ τοῦ κυριάρχου αὐτοῦ, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξεπέμθη καὶ ὁ Χαζνετέρ ὀγλοῦς Ὀσμάν πασσᾶς ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ δέκα ἑκτὼ χιλιάδας στρατιωτῶν. Οὗτος, διαβάς μετὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐφθασεν εἰς Προκόπιον, ἐνθα ἐμελέτα ὅπως διανυκτερεύσῃ ἐν ἐσπέρας, τὴν δὲ ἐπιούσαν ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς Νεαπόλεως εἰς τὰς Κιλικίας Πύλας, ὅπου ἐστρατοπέδευεν ὁ ἀντιβασιλεὺς. Ἐπειδὴ δὲ τότε, πλεῖστοι τῶν ὀθωμανῶν κατοίκων τοῦ Προκοπίου συμπρονοῦντες ἦσαν τῷ Ἰβραήμ, συνεφώνησαν ἅπαντες ὅπως μὴ ὑποδεχθῶσι τὸν Ὀσμάν πασσᾶν ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ, οὐδὲ ἐν τοῖς ὀρίοις αὐτῆς. Εἰς μάτην τότε προσεπάθουν οἱ δυστυχεῖς χριστιανοὶ συμπολιταὶ αὐτῶν ἵνα μεταπέισωσιν αὐτοὺς ὅπως ὑποταχθῶσιν εὐπειθῶς καὶ φιλοξενήσωσι φιλοφρόνως τὸν παρὰ τῆς ἀνωτέρας Ἀρχῆς στελλόμενον τοῦτον στρατηγόν, ὑποδεικνύντες μάλιστα αὐτοῖς ὅτι ὁ εἰρημένος στρατηγὸς ἐν τῇ ἐκρήξει τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀγανακτήσεως, διὰ τὴν τοιαύτην πρὸς αὐτὸν ἀντί-

στασιν, ἤθελε κατατρέψει αὐτούς καὶ λεηλατήσῃ τὴν κωμοπόλιν. Ἄλλ' οὐδόλως ἐκεῖνοι ἐπέθοντο εἰς ταῦτα. Ἴδόντες ὅθεν οἱ χριστιανοὶ τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῶν ἐναντία καὶ ἀσύνητα φρονούντων, καὶ ἀναλογιζόμενοι τὰ ἀφρευκτὰ δεινὰ καὶ ἐπακόλουθα τῆς τοιαύτης ἀντιστάσεως, κατέφυγον διὰ νυκτὸς σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις αὐτῶν εἰς τὰ περίξ τῆς κωμοπόλεως χριστιανικὰ χωρία, πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἀφίσαντες ἐν αὐτῇ τοῖς γέροντας μόνον καὶ τὰς γυναῖκας. Τῷ ὄντι δέ, τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ἤναγκάσθη ὁ Ὀσμάν πασσᾶς ἓνα εἰσελθεῖν ἐξ ἐφόδου εἰς Προκόπιον, καὶ τότε ὁ ὑπ' αὐτὸν στρατὸς ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς σφαγὰς, διασπαγὰς, καὶ βιαιοπραγίας. Διαρπάσαντες δ' οἱ ἄτακτοι πᾶν τὸ προστυγὸν εἰσῆλθον τέλος καὶ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐνθα συλήσαντες πρότερον τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰς κανδήλας καὶ λοιπὰ, ἤνοιξαν εἶτα καὶ τὴν λάρνακα τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, νομίσαντες ὅτι εὐρήσουσι πάντως χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου θησαυρούς. Ἀποτυχόντες ὁμοίως τῶν ἐλπίδων, ἀπεράσισαν ὅπως καύσωσι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο σῶμα, πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ γλείψην μὲν τῶν χριστιανῶν, πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀποτυχίας. Διό, καὶ ἐξαχγόντες τοῦτο ἐν τῇ ἐξωθεν αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ περισυλλέξαντες φρύγανα ἱκανά, καὶ σχηματίσαντες δι' αὐτῶν μεγάλην πυρὰν, ἔρριψαν τολμηρῶς τὸ τίμιον σῶμα τοῦ ἁγίου ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Τὸ ἱερὸν ὁμοίως τοῦτο σῶμα, θείοις κρίμασιν ἀνεξιχνιάστοις, οὐ μόνον ἀβλαβὲς ὅλως καὶ ἀφλεκτον ἔμεινεν, ἀλλ' ὡς αὐτοὶ οὗτοι οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἀνοσιουργήματος διηγοῦντο ὑστερον τοῖς ὁμοφύλοις αὐτῶν, αἰφνης φανείς αὐτοῖς ζῶν ὁ ἅγιος ἠπέλιψεν αὐτούς σφοδρῶς, καὶ κατεδίωξεν αὐτούς ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ. Οὗτοι δὲ ἐντρομοὶ ἐκ τούτου καὶ ἡμίθνητοι σχεδὸν ἐγκαταλιπόντες τὰ πάντα ἔφυγον εἰς τὰ ἴδια. Ὑστερον δέ, γέροντες χριστιανοί, λαβόντες αὐθις τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου, τεθείκασιν αὐτὸ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λάρνακι.

Κατὰ δὲ τὸ 1833, ὅτε ἐκτίσθη ἐν Προκόπιῳ ἕτερος μέγας ἱερὸς ναός, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου

τοῦ Μεγάλου, ἠθέλησαν οἱ τότε χριστιανοὶ τῆς κωμοπόλεως ὅπως μετακομίσωσι τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὸν εἰρημένον νέον, πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν μετάβασιν καὶ προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀσφαλεστέραν αὐτοῦ παραμονὴν καὶ προφύλαξιν. Ὅθεν, καὶ ἀπορασιθέντος τούτου, ἦσαν οἱ χριστιανοὶ τὴν ἱερὰν λάρνακα, καὶ φέροντες ἐναπέθεντο αὐτὴν εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλείου. Ἀλλὰ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου μὴ εἰς τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἀρεσκομένου, μετεκομίζετο παραδόξως διὰ νυκτὸς ἢ λάρναξ αὐτοῦ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ, εἰς τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐνθα καὶ ζῶν ἠγωνίζετο, ὡς εἶπομεν, ἐν προσευχαῖς καὶ νυκτεριναῖς στάσεσιν. Οἱ δὲ χριστιανοὶ ἰδόντες τοῦτο, καὶ μὴ ὡς θαῦμα ἐκλαμβάνοντες, μετεκόμισαν αὐθις τὴν ἱερὰν λάρνακα εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Καὶ τούτου δις καὶ τρίς γενομένου, εὐρίσκετο πάλιν τῇ ἐπαύριον ἢ λάρναξ εἰς τὸν παλαιὸν ἱερὸν ναὸν. Ἔως οὖν γνόντες τὴν τοῦ ἁγίου θαυματουργίαν, καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ παρακλήσεων δυσωπήσαντες αὐτόν, εὗρον, τέλος, συγκατατιθέμενον, καὶ μετήνεγκον αὐθις τὴν ἱερὰν λάρνακα αὐτοῦ, εἰς τὸν εἰρημένον νέον ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἐν ᾧ καὶ διαμένει τὸ ἱερὸν τοῦ νέου τούτου Ὁμολογητοῦ λείψανον μέχρι σήμερον, τιμώμενον καὶ προσκυνούμενον παρὰ πάντων.

Οἶαν δὲ διὰ παντὸς σκέπη καὶ πρόνοιαν ἐπεδείξατο ὁ ἅγιος πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως, κοινῶς τε καὶ ἰδιαιτέρως, δύνανται τις καὶ ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων ἓνα βεβαιωθῆ, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν κάτωθι ἱστορουμένων. Κατὰ τὸ 1862 ἔτος, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, πρωίας οὔτης καὶ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας ἐκτελουμένης ἐν τῷ ἄνω εἰρημένῳ ναῷ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, εὐλαβῆς τις γυνὴ διηγεῖτο ταῖς παρεστῶταις ἐν τῷ ναῷ γυναίξιν, ὅτι τῇ γῆτις κατ' ὄναρ εἶδε τὸν ἅγιον Ἰωάννην ἐξερχόμενον ἐκ τῆς λάρνακος αὐτοῦ ἄγαν ὄρομαῖον, καὶ κρατοῦντα ἀμφοτέραις ταῖς

χερσίν τήν στέγην τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς, ἧτις ἔμελλε ἵνα καταρρεύσῃ. (1) Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγεν αὕτη, αἴρνης κρότος καὶ θόρυβος ἠκούσθη πολὺς, καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ, καὶ εἶδον πράγματι ὅτι ἐλόκληρος ἡ στέγη τῆς σχολῆς κατέπεσε καὶ ἐπλάκωσε τοὺς συνελθόντας μαθητάς. Δραμόντες δὲ πάντες μετὰ θρήνων καὶ κλαυθμῶν, καὶ ἀνεγείραντες εὐθέως τὴν καταπεσοῦσαν βαρεῖαν στέγην, ἐκβάλλουσι τοὺς ὑπ' αὐτὴν ταφέντας καὶ καταπλακωθέντας ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι μαθητάς, ζῶντας, ὡς τοῦ θαύματος! καὶ ὅλων ὑγιαίς. Ἐρωτησάντων δὲ τῶν κατοίκων τοὺς μαθητάς, πῶς τοῦτο αὐτοῖς ἐγένετο καὶ πῶς ἐσώθησαν ἐκ τοιοῦτου κινδύνου; Ἀπεκρίθησαν οὗτοι, ὅτι, «αἴρνης ἀκούσαντες τὸν σφοδρὸν καὶ βίαιον τριγμὸν τῶν δοκῶν τῆς στέγης καὶ ἰδόντες τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον πάντες, ὡς ἐκ συνθήματος καὶ ὡς ὑπ' ἀοράτου χειρὸς ἐδηγοῦμενοι, κατήλθομεν ἐν στιγμῇ ὑπὸ τὰ θρανία, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ καὶ ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ. Λύθωρει δ' εἶτα, πεσοῦσης ἐν βοῇ τῆς στέγης ἐφ' ἡμῶν, αἱ μὲν δοκοὶ τῆς στέγης ἐστηρίχθησαν, μετὰ τοσαύτης ὕλης, ἐπὶ τῶν ἀδυνατῶν θρανίων, ἡμεῖς δὲ μείναντες ὑπὸ ταῦτα ἀβλαβεῖς ὅλων καὶ ἀπαθείς, παρὰ προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν.» (2) Καὶ οὕτω χάριτι Θεοῦ, καὶ ἀοράτῳ ἐπιστάσει τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, ἐσώθησαν τότε τόσα ἄλωα πλάσματα, ἅτινα μετὰ ταῦτα ἀνδρωθέντα ὠφέλησαν πολυειδῶς καὶ ὠφέλουσιν ἔτι τὴν τε εἰρημένην σχολὴν καὶ σύμπασαν τὴν ἡμετέραν πατρίδα.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1874, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ἀνω εἰρημέγου ἱππάρχου, (3) δωδεκαετὴς κοράσιον ἐγένετο αἴρνης ἄραντον ἐκ τῆς

(1) Ἡ Σχολὴ αὕτη ἔκειτο παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βασίλειου, καὶ εἶχον συνέλθει, πρὸ τῆς καταρρεύσεως, ἕκοντο μαθηταί.

(2) Αὐτόπτης μάρτυς, καὶ ἀποκεθῆς μάλιστα, τῶν τότε ἐν τῇ σχολῇ ἐκείνῃ δραματουρηθέντων, ἐγένετο καὶ ὁ πανοσιολογιώτατος ἱερομόναχος κ. Διονύσιος, ὡς μαθητεύων τότε ἐν αὐτῇ.

(3) Ἡ γενεὰ ἐκείνη διατηρεῖται εἰσὶν ἀκριβείᾳ, ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καὶ πλουσιώτερη μάλιστα τῶν λοιπῶν ἑμοσθενῶν αὐτῆς.

συνοικίας αὐτοῦ. Οἱ οὖν γονεῖς αὐτοῦ περιπαθῶς ζητοῦντες τὸ ἑαυτῶν θυγάτριον, καὶ ἀνερευνῶντες τῆδε κἀκεῖτε, οὐδαμοῦ εὔρον. Τέλος κατέρυγον πρὸς τὸν ἅγιον, καὶ προσφέροντες ἔλαιον καὶ κηρὸν εἰς τὸ ἱερόν αὐτοῦ λείψανον, ἐδέοντο διὰ τῶν ἱερέων, ὅπως ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς τί τὸ θυγάτριον αὐτῶν ἐγένετο. Ὁ δὲ ἅγιος, ὡς εὐσπλαγγῆς καὶ συμπαθῆς, φαίνεται κατ' ὄναρ τῇ μητρὶ τοῦ κορασίου, καὶ ἀποκαλύπτει αὐτῇ, ὅτι «Ἡ δεῖνα πτωγὴ γυνὴ ἐκ τῶν ἑμοσθενῶν σου, (εἰπὼν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς) φιλαργυρίαν νοτήσασα προσεκαλίετο παρ' ἑαυτῆ γῆς τὸ ἐσπέρας ἐκ τῆς συνοικίας τὸ κοράσιον, καὶ σύρουσα τοῦτο διὰ θωπειῶν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν αὐτῆς, ἀρεῖλε πρῶτον τὰ χρυσᾶ ἐνώτια καὶ τὰ λοιπὰ πολυτίμα κοσμήματα αὐτοῦ, εἶτα ἐπιδαλοῦσα καὶ χεῖρα μαιφόνον ἔπνιξεν αὐτὸ καὶ ἔκρυψε τὸ πτώμα αὐτοῦ εἰς τὴν κενόδοχον τῆς οἰκίας αὐτῆς». Τοιοῦτον δὲ προδήλως ὠμίλητεν ὁ ἅγιος τῇ γυναικί, ὥστε ἐγερθεῖσα ἐκείνη τῆς κλίνης, καὶ δραμοῦσα ἀμέσως μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἁγίου ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν τῆς δολοφόνου γυναικὸς, εὔρον τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς αὐτῶν ἐν τῷ ὑποδειχθέντι τόπῳ. Ἀναγγεῖλαντες εἶτα τοῦτο τῇ πολιτικῇ ἀρχῇ οἱ γονεῖς αὐτῆς, συλληφείσης καὶ τῆς φρονευστρίας, καὶ αὐστηρῶν ἀνακρίσεων γενομένων, ἐξηκριδῶθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ φόνου, καθὼς ὁ ἅγιος ἀπεκάλυψε τῇ μητρὶ τοῦ ἐν λόγῳ κορασίου· καὶ οὕτως ἐτιμωρήθη ἡ κακοῦργος αὐστηρῶς.

Κατὰ δὲ τὸ 1879, εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἁθωνοῦ ἱερᾶς ρωσικῆς μονῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος, ὀνόματι Ἀνδρέας, ἐκ Νεαπόλεως τῆς Καππαδοκίας ὁρμώμενος, μετέβη εἰς Προκόπιον, χάριν προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου. Διαμείνας δὲ ἐκεῖσε ἐπί τινα καιρὸν καὶ προσκυνήσας, ἐπέστρεφεν αὐθις πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἱερὰν μονήν, μετὰ καὶ ἄλλων συνοδοιπόρων, πάντων ἐφ' ἑπτὰ ἡμέρας. Φθασάντων δὲ εἰς τι δύσβατον ὄρεινόν κυκλοειδὲς μέρος, συνέπεσεν, ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς

ὁδοῦ, ἵνα μείνωσιν ἢ τε ἄμαξα τοῦ εἰρημένου μοναχοῦ καθὼς καὶ μίξ τῶν ἐπιτὰ ὀπίσω τῶν ἄλλων, παρ' ὧν οὐδὲλως ἐθεῶντο. Ὅθεν καὶ βιάσαντες ταύτας, ὅπως προφθάσωσι τὰς πρὸ αὐτῶν, ἰδοὺ βλέπουσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικρῦ βουνοῦ νεανίαν, ἰππεύοντα ἐπ' ἐρυθροῦ ἵππου, νεύοντα αὐτοῖς διὰ τῆς χειρὸς καὶ κρῆζοντα μεγαλοφώνως· «ἐπιστρέψατε ὀπίσω! ἐπιστρέψατε ὀπίσω! διότι ὀλίγον ἔμπροσθεν οἱ ληστὰς ληστεύουσι τοὺς προπορευομένους συνοδοιπόρους ὑμῶν.» Καὶ ἐν τῷ εἰπεῖν ταῦτα, ἄφαντος ἐγένετο. Ἀκούσαντες δ' ἐκεῖνοι ταῦτα, παρὰ προσδοκίαν, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου νεανίου, ἔμελλον ἐπιστρέψαι εἰς τὰ ὀπίσθεν. Ἄλλ' ἢ ἄμαξα τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ, οὐσα πλέον περὶ τὸ τέλος τῆς καμπυλοειδοῦς ἐκείνης ὁδοῦ, μετὰ μεγίστης δυσχερείας ἠδυνήθη μόλις ἐπιστρέψαι καὶ σωθῆναι. Ἐν δὲ τῷ ἐπιστρέφειν, εἶδε μακρὰν ἀπὸ τινος σημείου τοὺς ληστὰς διαμερίζοντας τὰ λάφυρα τῶν πρὸ αὐτῶν πορευθεισῶν ἄμαξων, εἰς ἃς ἐπέβαινον ὀθωμανοὶ ἔμποροι τῆς Ἀνατολῆς. Καίτοι προέλαθεν ἑμῶς, ὡς εἴπομεν, ἵνα στραφῆ εἰς τὰ ὀπίσω, κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἐμφανισθέντος νεανίου καὶ οὕτω σωθῆ ἔκ τῆς ληστείας, οὐχ ἦττον ὁμοῦ οἱ λησταί, ἰδόντες τὴν φυγὴν αὐτῶν, ἔρριψαν κατ' αὐτῶν τινὰς σφαίρας, αἵτινες εὐτυχῶς διήλθον ἄνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν μετὰ σφοδροῦ συρίγματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης. Ἐλθὼν δὲ ὁ μοναχὸς ἐν τῇ ἐκεῖ πλησίον τουρκικῇ κώμῃ καὶ παραλαβὼν φύλακας στρατιώτας παρὰ τῆς ἐκεῖσε πολιτικῆς ἀρχῆς, ἐπορεύετο αὐθις τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄγουσαν. Τῇ ἐπαύριον, προφθάσας ἐν τῷ καταλύματι τοῦ ὀθωμανοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ, τοὺς ὑπὸ ληστῶν μέγρις ἱματίων ληστευθέντας, συνελυπήθη αὐτοῖς, οἵτινες ἐξέφραζον αὐτῷ τὸν θαυμασμόν, πῶς σὺ ὁ ἐδεύων ὀλίγον τι ὀπίσθεν ἡμῶν, οὐκ ἐθεάθης παρὰ τῶν ληστῶν καὶ οὐκ ἐληστεύθης; Ἀκούσαντες παρ' αὐτοῦ δὲ τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν ἐν τῇ ὁδῷ παρακολουθησάντων, ἦτοι, τὴν αἰρηνιδίαν ἐμφάνισιν νεανίου τινος, καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ὁδηγίαν πρὸς τὰ ὀπίσθεν τῆς ὁδοῦ, τότε πάντες οὗτοι ἀπέδωκαν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐν λόγῳ μο-

ναχοῦ εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐκεῖνον νεανίαν, ὃν ἐξαπέστειλε, θεία νεύσει, (ὡς μετὰ μετὰ ταῦτα διεβεβαίον ὁ εἰρημένος μοναχὸς) ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, εἰς οὓ τῶν ἱερῶν λειψάνων τὴν προσκύνησιν μετὰ τῆς εὐλαθείας καὶ μετὰ τοσοῦτων ἐν ἔδοι-πορίαις κόπων καὶ ταλαιπωριῶν εἶχεν ἀπέλθει.

Ἐν τῇ εἰς Προκόπιον μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ 1879, ἀποστολῇ τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ παρὰ τῆς ἱερᾶς μονῆς ταύτης, συνέβη τὸ ἐξῆς ἀξιοθαύμαστον. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, εὕρισκόμενος ὁ ἀδελφὸς οὗτος εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἵνα προσκυνήσῃ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, περιήρχετο μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιθεωρῶν τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐνθα ἴσταντο εἰς διάφορα μέρη μεγάλαι εἰκόνες ἁγίων, μετὰ τέμπλων, ἀνήκουσαι εἰς διάφορους ἀδελφότητας, ὅτε ἦλθον ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἧτις ἀνήκει εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει λεμβούχων Προκοπέων, εἶδον παιδίον χριστιανοῦ τινος ἐξαετὲς σχεδόν, ἰστάμενον ἀπέναντι τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου καὶ περιεργαζόμενον τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτοι εἶδον τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου καὶ προσκυνήσαντες παρῆλθον, καὶ περιήλθον τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ναοῦ, στραφέντες εἶδον ὅτι τὸ ρηθὲν παιδίον ἐξηκολούθει ἰστάμενον ἀπέναντι τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου καὶ μετ' ἀχορτάστου περιεργείας θεώμενον αὐτήν. Τὴν ἄπληστον ταύτην καὶ οἶονεῖ ἐκστατικὴν θεωρίαν τοῦ παιδὸς θεωροῦντες, ὅτε εἰρημένος μοναχὸς καὶ ὁ ἐπίτροπος, προσεκαλέσαντο αὐτὸ πλησίον καὶ λέγουσιν αὐτῷ τουρκιστί· «Διατί βλέπεις τὴν ὥραν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου; Γνωρίζεις, τίς ἐστὶν ὁ ἐξωγραφημένος;» Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη μετὰ παιδικῆς ὄντως ἀφελείας ὅτι ἀγνοεῖ ὅλως. Τότε αὐτοὶ εἶπον πάλιν τῷ παιδίῳ ἀστεειυόμενοι· «Ἔπαγε καὶ ἐρώτησον αὐτόν.» Τὸ παιδίον ἀπαντᾷ αὐτοῖς· τί δέον ἵνα εἶπω; Εἰπέ, λέγουσιν ἐκεῖνοι, πῶς ὀνομάζεσαι; Τὸ ἀθῶον παιδίον, ὑπήγαγε πάλιν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου καὶ ἐρωτήσαν ἔμαθε παρ' αὐτῆς παραδόξως τὸ ὄνομα τοῦ

ἀγίου. Ἐπιστρέψαν δὲ ἀπήγγειλε αὐτοῖς περιχαρῶς, ὅτι ὀνομάζεται, Ἰωάν! Ἰωάν! εἰπὼν δις οὕτω τὸ ὄνομα. Ἐκείνοι δὲ ἱπαναλαμβάνοντες πάλιν, λέγουσιν αὐτῷ. Εἰς τίνα διάλεκτον ἠρώτησας αὐτόν; Τὸ παιδίον ἀπεκρίνατο αὐτοῖς ὅτι εἶπεν αὐτῷ οὕτω· «Σενὶν ἅτιν νέτιρ;» (ἦτοι, τὸ ὄνομά σου πῶς λέγεται;) Καὶ ἐκεῖνος μοι ἀπεκρίθη, «Ἰωάν.» Ἐφάνη δὲ περίεργον ὅτι ὁ ἅγιος ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ρωσικῆ προφορᾷ, λέγων «Ἰωάν.» Διότι, οἱ μὲν Ὀθωμανοὶ προφέρουσι τὸ ὄνομα τοῦτο Γιουβάν, οἱ δὲ Ἕλληνας λέγουσι Γιάννης, ἢ Ἰωάννης.

Καίτοι δὲ οἱ φιλόθεοι χριστιανοὶ τῆς τε εὐσεβοῦς κωμοπόλεως τοῦ Προκοπίου καὶ τῶν πέριξ, ἐν τῷ προσκυνεῖν τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ ἁγίου, ἀφήρουν κατὰ καιρὸν κρύφα μικρὸν τι τιμημα αὐτοῦ, χάριν εὐλαθείας, ἠναγκάζοντο ὁμῶς μετ' ὀλίγων, ἀμείσως, ἵνα ἐπιστρέψωσιν αὐτό, ἀπειλούμενοι παρὰ τοῦ ἁγίου σφοδρῶς δι' ὄραμάτων, καὶ νυκτερινῶν ἐμφανίσεων, ὁμῶς ἐν τῇ ἀποκοπῇ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς καὶ ἀποστολῇ αὐτῆς εἰς τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθω, πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ ἁγίου ἐνδοξοῦ μεγαλομάρτυρος καὶ ἰαματικοῦ Παντελεήμονος, τὴν λεγομένην τοῦ Ρωσικοῦ, συγκατετέθη εὐχαρίστως ὁ ἅγιος καὶ οὐδεμίαν ἀπειλήν ἢ νυκτερινὴν ἐμφάνισιν ἐπεδείξατο τοῖς τε ἀποκόψαι παρησίᾳ αὐτὴν καὶ τοῖς κοινῇ γνώμη τῶν κατοίκων μετακομίσασιν ἐκέλευε⁽¹⁾. Φαίνεται δ' ὅτι διὰ τοῦτο προθύμως ἔνευσεν ὁ ἅγιος.

(1) Περὶ τῆς εἰρημίνης ἀποστολῆς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, σημειοῦνται περιεχτικῶς τὰ ἑξῆς. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτοι κατὰ τὸ 1880, μαθόντες οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ σιδατμῇ ταύτῃ μονῇ ἐκπεύμενοι ὁμοίως Ῥῶσοι πατέρες παρὰ τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ μονῇ συνασκουμένων Κυπριακῶν συναδέλφων αὐτῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀκραίου ὁμοῦ λειψάνου τοῦ ὁμοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, περὶ τε τοῦ βίου καὶ τῶν ἐκείνῳτε γινομένων θαυμάτων αὐτοῦ, εὐλαδίᾳ πρὸς τὸν συμπλήρησιν αὐτῶν ἁγίων φερόμενοι, ἀπέστειλαν ἐπὶ τούτῳ ὁδολογῶν τινὰ τῆς μονῆς, ὅστις μετέβη ἀπ' εὐθείας εἰς Προκοπίον, καὶ ἐζητήσατο παρὰ τῶν κατοίκων αὐτοῦ μέρος τι τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅπως μετὰ καὶ ἄλλων κειμηλίων θησαυρισθῆ ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτῶν μονῇ. Τότε τινὲς μὲν τῶν Προκοπίων ἐπέβησαν τὴν

ἐν' ἀποκοπῇ καὶ ἀποσταλῇ ἢ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὸς εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἱερὰν ταύτην καὶ μεγίστην μονὴν, ἵνα δι' αὐτῆς, ὡς διὰ πολυφώνου σάλ-

πρότατιν εὐχαρίστως, ἔκροι δὲ βαρίως τοῦτο ἤκουσαν, καὶ οὐδεποσῶς ν' ἀποκοπῇ ἢ δεξιᾷ τοῦ ἁγίου συγκατετέθησαν. Οὕτω δὲ ἐπίστρεψεν ὁ ἀποσταλεὶς ἀδελφός, κινεῖς ταῖς χερσίν, εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ περὶλευσιν ὁμοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, αὐτοὶ οὗτοι, οἱ πρότερον σφοδρῶς ἀντιτείνοντες, μεταμεληθέντες ὡς ἐκ θυμῆτος, πρῶτοι αὐθορμήτως παρεκινήθησαν καὶ συγκατετέθησαν μετὰ καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων πάντων ὁμοφώνως ὅπως ἀποκοπῇ ἢ δεξιᾷ τοῦ ἁγίου, καὶ ἀποσταλῇ εἰς τὴν εἰρημίνην ἱερὰν μονὴν. Καὶ οὕτως, ἀποφασίσαντες κοινῶς, ἀπέκοψαν αὐτὴν καὶ ἀπέστειλαν διὰ τοῦ ἱερομονάχου Διονυσίου, καὶ ἑνὸς τῶν προκρίτων τῆς κωμοπόλεως, εἰς τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθω, κατὰ μῆτρον τοῦ 1881. Φθίσαντες δ' ἀμρότεροι ἀκινδύνως ἐκεῖσε καὶ ἀποκομίσαντες τὴν δεξιὰν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν εἰρημίνην ἱερὰν μονὴν τοῦ Ρωσικοῦ, ἔτυχον παρ' αὐτῆς μεγαλοπρεποῦς ὑποδοχῆς, φιλοξενίας καὶ περιποιήσεως. Μετὰ μηνικίαν δὲ αὐτόθι διατριβὴν, ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, οἱ πατέρες τῆς ἐν λόγῳ ἱερᾶς μονῆς ἐδώρησαν τοῖς Προκοπίων ἰκανὰ ἑκτὰ ἀναθήματα καὶ μερικὴν χρηματικὴν συνδρομὴν, πρὸς ἀνεγερσιν μικροῦ παρεκκλησίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἕτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ἱερῶν νεῶν, ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τιμώμενος καὶ ἐκ μονολίθου κρημνώδους βράχου λελαξευμένος ὢν, ἠπειλεῖ ἡμίραν παρ' ἡμέραν ρεῦσιν καὶ παντελῇ κατὰπτωσιν, σέβως γενομένης κοινῆς μεταξὺ τῶν κατοίκων, ἀπερατίσθη ἵνα καὶ ἕκαστος τῶν χριστιανῶν συνδράκῃ τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου, ἀντὶ παρεκκλησίου, μέγας καθολικὸς νεὸς, ὅπως πύται τὰς θρησκευτικὰς τῶν χριστιανῶν ἀνάγκας ἀνέτως θεραπεύῃ. Καὶ οὕτως, διὰ τε τῶν παρὰ τῶν χριστιανῶν συλλεθόντων χρημάτων καὶ διὰ τῶν ὡς διεληφται παρὰ τῆς ἱερᾶς μονῆς δωθέντων, οἱ κάτοικοι ἤρξαντο ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι τῆς οἰκοδομῆς τοῦ εἰρημίνου νεοῦ, κατὰ τὴν 2 ἰουνίου τοῦ 1886. Ὑψωθείσης ὁμοῦ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ μέχρι τεσσάρων ἀρχιτεκτονικῶν πήχεων, καὶ τῶν εἰρημίνων χρημάτων παντελῶς δαπανηθέντων, μετὰ θλίψεως πολλῆς ἐπαύσαντο πρὸς καιρὸν τοῦ ἔργου. Μετὰ περὶλευσιν δὲ πάντε ὀλοκλήρων ἐτῶν, οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι τοῦ Προκοπίου, θεωροῦντες τὴν ἐκείνῳτε ἐρήμωσιν τοῦ ἡμιτελοῦς αὐτῶν ἔργου καὶ λυπούμενοι ἐπὶ τούτῳ σφοδρᾷ, νέας συνδρομὰς πάλιν ἔκτε τοῦ πτωχοῦ αὐτῶν θυλακίου καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων συλλέξαντες, ἤρξαντο αὐθις τῆς οἰκοδομῆς. Φθίσαντες δὲ τότε μέχρι ὀροφῆς, καὶ τῶν χρημάτων τούτων δαπανηθέντων, ἐπέπαυσαν πάλιν μετὰ βλάβης αὐτῶν λύπης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ἄλλὰ, τῇ θεῷ βοηθείᾳ καὶ ταῖς πρὸς Θεὸν προσεύχαις

πιγγοσ, διάδοθη ἢ φήμη τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ εἰς σύμπασαν τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ρωσσίαν. (1)

τοῦ ὁπίου, συνετελέσθη πέρυσιν ὁ περικαλλῆς ναός, ἀδείξ δὲ τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐτελέσθησαν τῇ 16 αὐγούστου 1898 τὰ ἐργασίαι αὐτοῦ * ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Κιισαρείας κ. Ἰωάννου.

(1) Σημαιοῦμεν δ' ἐνταῦθα, χάριν ἱεροκνηγόρων τινῶν, παρεξηγούτων δυστυχῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ λεγόντων πολλὰ κατὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς εἰς τὰ θεία ἀφοσιώσεως χριστιανῶν τινῶν, τὰ ἑξῆς: Ἐπειδὴ τινεὶ τούτων λέγουσι, διὰ τὴν οἰ Προκοπίου, ἔχοντες δύο ναοὺς, ἀνεγείρουσι ματαίως καὶ ἕτερον τρίτον καὶ δαπανῶσι τόσα χρήματα: ἀποκρινόμεθα πρὸς ταῦτα ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ναῶν, τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, πρὸ πολλοῦ, ὡς γνωστὸν, ἠπέλει μεῦσιν καὶ κατάπτωτον, καὶ εἰς διηνηκῆ φόβον καὶ τρόμον ἐνέβαλλε τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ἀλλ' εὐχαίς τοῦ ἀγίου ἐφυλάττετο ἀρρευστος καὶ πάντες ἐκκλησιάζοντο ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐν αὐτῷ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἤρξατο οἰκοδομεῖσθαι ὁ νέος ναὸς τοῦ ὁπίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μόλις παρελήθον ὀλίγοι μῆνες, καὶ ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ἀκριβῶς περὶ τὸ μεσονύκτιον, κατέρρευεν ὅλος ὁ ἄνω εἰρημαῖνος ναός, μετὰ μεγάλου κρῖτου καὶ πολλῆς βροχῆ, ἐκδικῶν εἰς πανικὸν φόβον πάντας τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως. Εὐτυχῶς δὲ ὡς τοῦτο ἐγένετο ἐν μέτῃ νυκτί, καθ' ἣν οὐδεὶς εὐρίσκατο ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ καὶ ἐν τοῖς κήτοις αὐτοῦ ἐργαστηρίοις, καὶ οὐδεὶς τῶν χριστιανῶν ἔπαθε. Μετὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ἤρξαντο αἱ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τῶν χριστιανῶν ἀποβαίνειν ἐπιστητότεραι καὶ ἐπιβλητικώτεραι, ὡς μὴ ἀρκοῦντος αὐτοῖς ἐνδὲς ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Διό, καὶ ἤρξαντο αὐτῆς εἰ κήτοις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ ὁπίου. Ἀλλ' ὡς εἶπομεν, δαπανηθέντων τῶν ἐπὶ τούτῳ συλλεχθέντων χρημάτων καὶ τῶν Προκοπίων μὴ δυναμένων συνδραμεῖν αὐτῆς πρὸς τελείαν ἀποπεράτωσιν τούτου, ἐκόντες ἄκοντες ἐπαύσαντο τῆς ἐργασίας. Ἀλλ' ὁμολόγουν ὅμως δημοσίως, ὅτι βαρέως ἔφερον τοῦτο πάντοτε καὶ τῇ καρδίᾳ ἐπιπράττοντο, βλέποντες ἀπ' ἐνδὲς μὲν τοὺς χριστιανούς στενοχωρούμενους καὶ πίνοντες, ἀπ' ἑτέρου δὲ τὸν περικαλλῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὁπίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀνεγείρομενον, τὸν μοναδικὸν ἄλλως τε κατὰ τε τὴν κομφοτήτητα καὶ τὸ βυζαντινὸν αὐτοῦ σχῆμα καὶ ἔπασαν τὴν Μ. Ἀσίαν, οὕτως ἡμιτελῆ καὶ ἄττεγον κείμενον, καὶ παποιθότες εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ τὰς πρὸς αὐτὸν τοῦ ὁπίου προσβίαις οὐκ ἐπαύσαντο οἱ Προκοπίου ἐργαζόμενοι, ἄχρι οὗ τέλος εἶδον τὸν εὐτελεῆ πόθον αὐτῶν ἐκπληρούμενον.

* Τὴν ἐν τῷ προλόγῳ χρονολογίαν 16 αὐγούστου διόρθου 16.

Ὁ δὲ νῦν ἀπόγονος τῆς ὀθωμανικῆς ἐκείνης οἰκογενείας, τοῦ κυρίου τοῦ ἀγίου, ὀνόματι Μουσταφᾶ ἀγᾶς, διηγεῖται πολλάκις μετ' εἰλικρινείας εἰς πολλοὺς τῶν χριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως περὶ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων εὐεργεσιῶν, ὧν κατὰ καιρὸν ἠξιώθη ἢ οἰκονόμεια αὐτῶν παρὰ Θεοῦ, εὐχαίς τοῦ δικαίου Ἰωάννου. Εἰς ταύτας δ' ἀριθμῶν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπιδαφιλευθεύσαν ἰσχύτως μεγάλην εὐεργεσίαν, λέγει μετὰ γεροντικῆς σοβαρότητος, ὅτι «τὰ ἐμὰ τέκνα ἅμα τῇ γεννήσει αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἀπέθνησκον καὶ οὐκ ἔφθανον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως εὐφράνωσι τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ἡ δυστυχῆς αὐτῶν μήτηρ, ἐν τῇ πανταχόθεν ἀπελπισίᾳ αὐτῆς, κατέφυγεν ἐν ἀγνοίᾳ μου εἰς τὸ λείψανον τοῦ αἰγμαλώτου Ἰωάννου καὶ προσφέρουσα κηρὸν καὶ ἕτερα δῶρα τῷ κανδηλάπτῃ τοῦ ναοῦ, παρεκάλει δι' αὐτοῦ τὸν Ἰωάννην ὅπως χάριση αὐτῇ παιδίον, ὅπερ ἤϋχοντο ἵνα ἰδῶσιν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ζῶν ἐπὶ πολὺ. Ὑπέσχετο δὲ συγγρόνως ὅτι, ἐὰν ὁ Ἰωάννης εἰτακλύτας τῆς δεήσεως αὐτῆς χάριση αὐτῇ τέκνον, καλέσει αὐτὸ «τέκνον Ἰωάννου». Τῷ ὄντι δὲ εἰσήκουσεν ὁ δίκαιος αἰγμαλώτος τῆς θερμῆς παρακλήσεως τῆς γυναικὸς μου καὶ ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Θεὸς παιδίον ἀρσενικόν, ὅπερ, ὡς γινώσκετε, ὀνομάσαμεν οὕτω «Κιολέ Γιοδᾶν ὀγλοῦ», ἦτοι ὁ υἱὸς τοῦ αἰγμαλώτου Ἰωάννου. (1) Ζῆ δὲ, εὐχαίς αὐτοῦ, μέχρι σήμερον καὶ ἔξακολουθεῖ σπουδάζον ἐν τῷ σχολείῳ.»

Πολλὰ δὲ ἕτερα θαύματα ἐγένοντο καὶ γίνονται καθ' ἐκάστην παρὰ τῇ σοφῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ὁπίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἦτοι, ἀθροεῖς θεραπεύονται, χωλοὶ περιπατοῦσι, πονηρὰ πνεύματα ἐκδιώκονται καὶ ἕτερα ἰάματα ἐνεργοῦνται τοῖς μετὰ

(1) Τὸ εἰρημαῖνον παιδίον, ἔντι τῷ σχολείῳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτῶν, διατυλοδικτούμενον ἐστὶ πᾶσι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα «Κιολέ Γιοδᾶν ὀγλοῦ». Ἐὰν δέ τις, ἀγνοῶν τοῦτο, ἐρωτήσῃ τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ ἢ τοὺς οἰκείους, τίς ἐστὶν ὁ ἐν λόγῳ παῖς; αὐτοὶ ἐν πρώτοις ἀποκρίνεται μετὰ χαρῆς, ἅμα δὲ καὶ παιδικῆς κωχῆσεως, κρούων τὸ μικρὸν αὐτοῦ στήθος, ὅτι, «αὐτὸς ἐγὼ εἶμι, ὁ υἱὸς τοῦ Κιολέ Γιοδᾶν.»

θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας ταύτη προσηγομένοις· οὐ μόνον ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ ἑτεροδόξοις, ἀρμενίοις δηλ. καὶ διαμαρτυρομένοις, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ὀθωμανοῖς⁽¹⁾, ἅτινα διὰ βραχυλογίαν παραλείπομεν. Καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ὁμοῦς τούτων, τῶν ἐνταῦθα ἐξιστορηθέντων, δύναται πᾶς τις ἐνοησθαι τὰ περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ ὑψηλῆς χάριτος, ἅμα δὲ καὶ τῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας τοῦ ἁγίου τούτου νέου ὁμολογητοῦ Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου. Ὅστις, ὡς διηγήθημεν, γενναίως μὲν πρότερον ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν, ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, ὡμολόγησε δὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ἐναντίον ἑτεροδόξων. Ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκτετακτικῶς ἀσκήσεως κατ' ἰδίαν, διὰ τῆς θειαιότητος αὐτοῦ καὶ ὑψηλῆς πολιτείας, ἐυηρέστησε τῷ Θεῷ. Καὶ δοξάσας οὕτως αὐτὸν ἐπὶ γῆς ἀντιδοξάζεται νῦν παρ' αὐτοῦ, αἰωνίως μὲν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐπὶ γῆς δὲ διὰ καθημερινῶν θαυμάτων καὶ ἐξαισιῶν ἐνεργειῶν καὶ ἰάσεων.

Εἰς τοῦτον τὸν χαριτώνυμον ἅγιον, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ἀνεπαύτατο ὄντως ἅπαντα ἢ χριστιανικὴ τελειότης. Διότι, καθὼς καθ' ἑκάστην ἀνγκινώσκωμεν εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἢ τελειότης ἐκάστου χριστιανοῦ συνίσταται εἰς τὰ δύο ταῦτα· πρῶτον μὲν, ἵνα εὐχαρίστως δέχεται ὅσα παρὰ τῆς παντοδυνάμου θείας Προνοίας ἐπέρχονται αὐτῷ πονταχόθεν πρὸς δοκιμασίαν, ἥτοι διαφόρους θλίψεις, ἀσθενείας σωματικὰς, στερήσεις ὑπαρχόντων, θανάτους προσφιλῶν, ἀδικίας, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· δεύτερον δέ, σὺν τῇ γενναίᾳ ὑπομονῇ τούτων, ἵνα ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ τὸ καλόν, προτιθεὶς διαφόρους θεοφιλεῖς ἀγῶνας καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἥτοι θερμὰς προσευχάς, νηστείας, ἀγρυπνίας, γαμαιοκοιτίας, ἐξομολόγησιν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν κρυπτῶν λογισμῶν,

(1) Ἐν ἀπίστῃ τῇ Καππαδοκίᾳ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐστὶ γνωστὸς οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ὀθωμανῶν. Ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κιρλέ Γρουδάν», ἥτοι «ὁ αἰμακλωτὸς Ἰωάννης». Πολλοὶ δὲ θαυμασιάζονται θεραπεύονται ἀπέναντι τοῦ ἁγίου, ἐν οἷς καὶ κρίζονται. «Κιρλέ γιέκμα μπηζί» ἥτοι «αἰμακλωτὸς μὴ καίης ἡμᾶς.»

συνεχῆ μετέληψεν τῶν ἀγρῶντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, περιποίησιν πτωχῶν, φιλοξενίαν, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ταῦτα πάντα κατεῖχεν ἐν ἑαυτῷ καὶ διεδράνωτε καθ' ἑλπὴν τὴν ζωὴν ὁ ἅγιος· διότι, ὅχι μόνον ὑπέμεινε ἀγογγύστως καὶ μετὰ μεγάλης γενναιοψυχίας πάνθ' ὅσα κατὰ καιρικὴν περιστάσιν, ἢ μᾶλλον εἶπεν κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ἐπῆλθον αὐτῷ δεινὰ, ἀλλὰ προτίθετο καὶ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἀγαθῆς προαιρέσεως πλείστους ὅσους κόπους καὶ ἀγῶνας, καθὼς ἠκούσατε, πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς. Καὶ οὕτως, ὑπομένων γενναίως τὰς τῶν κηκῶν, τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἀτυχημάτων ἐπιφορὰς, ἀγωνιζόμενος δὲ καὶ κακοπαθῶν διὰ τὴν κατεργασίαν τῶν ἀρετῶν, ἠξιώθη ἐπὶ τέλος τῆς μακροῦς λήξεως, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Τοῦτον λοιπὸν μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, χριστιανοὶ ἀδελφοί. Τοῦτον, ὡς παρὰδειγμα ζωῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν διαπαντός ἔχοντες, οὐχὶ μόνον πρέπει ἵνα ὑπομένωμεν μεγαλοψύχως τὰς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπερχομένας ἡμῖν διαφόρους θλίψεις, εἴτε παρὰ τῶν κακορρόνων καὶ διεστραμμένων ἀνθρώπων, εἴτε ὑπὸ τῆς διεφθαρμένης ὡς ἐκ τῆς ἀμαρτίας φύσεως ἡμῶν, εἴτε καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίας ἡμῶν προαιρέσεως, ἀνάγκη ἵνα πιστεύωμεν καθῆκον ἡμῶν τὸ ἐκτελεῖν προθύμως καὶ μετὰ χριστιανικῆς αὐταπαρρησίας πάνθ' ὅσα παρὰ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν ὀρησκείας ἐπιβάλλονται ἡμῖν ἱερὰ καθήκοντα καὶ ἱερὰ ἐντάλματα. Πρὸ πάντων δὲ καθῆκον ἔχομεν ἵνα φυλάξωμεν τὴν θείαν παρακαταθήκην τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως, τὴν ὁποῖαν ἐκκληροδότησαν ἡμῖν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀδιαλώθητον καὶ σώαν, ὡς καὶ οὕτως ὁ παρ' ἡμῶν νῦν εὐφημούμενος ἐξ ἀλλοδαπῆς ἅγιος πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ βλαστὸς τῆς Ρωσσίας, ἐρύλαξεν ἀκερσίαν καὶ ὡμολόγησεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος ἐνώπιον πάντων τῶν λαῶν. Μάλιστα δὲ, καθὼς πρὸ τούτου πλείστοι ἄλλοι ἅγιοι τῆς ἀγίας ἡμῶν μητρὸς Ἐκκλησίας ἐταίρηθησαν θερμοὶ μὲν τῆς πίστεως πρόμαχοι, λαμπροὶ δὲ γόνοι τῆς ἐπιφανοῦς Καππαδοκίας, μάρτυρες, λέ-

νω, ἀσκηταί, καὶ θεοὶ ἱεράρχαι. Οἵτινες, οὐχὶ μόνον ἐνώπιον βασιλεῶν καὶ ὀυναστῶν ἐπὶ τούτους αἰῶνας στεντορείως τὴν πίστιν ὠμολόγησαν, ἀλλὰ καὶ διὰ βίου κατὰ τὰς θείας ἐντολάς αὐτῆς πολιτευσάμενοι, καὶ δι' ἔργων ἀναφανέντες, πρώτιστα τῆς ἀρετῆς παραδείγματα, πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ὠφέλησαν καὶ τῷ παντεπόπῃ Θεῷ ἐπὶ τέλους εὐηρέστησαν. Διὰ τοῦτο, δίκαιον εἶχε περὶ τούτων ἀναφωνεῖν ἀφ' ὑψηλοῦ βήματος καὶ ὁ ἐν ἁγίοις πατήρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγων· «Τῶν Καππαδοκῶν οὐδὲν οὕτως ἴδιον, ὡς τὸ τῆς πίστεως ἀραγές, καὶ τὸ πρὸς τὴν Τριάδα πιστὸν καὶ γνήσιον· παρ' οἷς καὶ τῷ ἠνώσθαι· καὶ τὸ ἰσχύειν αὐτούς.»

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ταπεινοὶ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ἐνδόξων προμάχων τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπάρχοντες, μιμηθῶμεν κατὰ δύναμιν αὐτούς· εἰ οὐχὶ κατὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν ἀρετάς, ἀλλὰ γοῦν ἐν τῇ θερμῇ πρὸς Θεὸν πίστει καὶ εὐλαθείᾳ, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ. Καὶ οὕτω θεαρέστως πολιτευόμενοι μέλλομεν ἔχειν διαρκῆ τὴν εὐσεβῆ πεποιθήσιν ὅτι οὐ μόνον θέλομεν διάγει ἐν τῇ προσκίρῳ ταύτῃ ζωῇ εἰρηρικῶς καὶ κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς ὑποθήκας καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν Πατέρων, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, διὰ πρεσβειῶν ἐκείνων τῶν μεγάλων ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων, καὶ τῆς παναγρᾶντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἅμα δὲ καὶ τοῦ νῦν ὑφ' ἡμῶν ἑορταζομένου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ὁμολογητοῦ, θέλομεν ἀξιωθῆ τῆς οὐρανίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐν ἧα τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἢ ἀνεκλάλητος χαρὰ, ἢ ἡδονὴ ἢ ἀνέκφραστος, καὶ ἢ αἰώνιος ζωὴ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἡ πρέπει πάντα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

καὶ τῷ ἐν ἁγίοις δοξαζομένῳ Θεῷ δόξα.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΝ (ἔργον Δανιὴλ μοναχοῦ)

Μετὰ τὸ Εὐλογητός· τὸ Κύριε εὐλόγουσον· Θεὸς Κύριος εἰς ἕχον δ'·
Πρὸς τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς.

Τῷ Ἰωάννῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσδάμωμεν, οἱ ἐν δεινοῖς καὶ συμφοραῖς, καὶ προσπέσωμεν, ἐν εὐσεβείᾳ κρίζοντες, ἐκ βάθους ψυχῆς· Ὅσιε, βοήθησον ἐφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέταις, πρόσφατον καὶ λύτρωσαι τῆς παρούσης ἀνάγκης· μὴ παραβλέψῃς δέησιν οἰκτρὰν τῶν προσφυγόντων τῇ σκέπῃ σου, ἅγιε.

Δόξα, τὸ αὐτό· Καὶ νῦν. Οὐ διωπύσωμεν· Εἰτα ὁ Ν'.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δειναῖς πιεζόμενος συμφοραῖς, πρὸς σὲ ἐπιρρίπτω καὶ τὸ τῶμα καὶ τὴν ψυχὴν· δεόμενος σοῦ, ὅσιε πάτερ, ἐκ λυπηρῶν καὶ δεινῶν με λυτρώσασθαι.

Σαρκός με τοῦ κλύδωνος προσβολή, μάκαρ Ἰωάννη, ἐκταράττει διηνεκῶς· εἰρήνευτον, πάτερ, τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Θεοῦ, συμπαθέσι πρεσβείαις σου.

Δαιμόνων τὰ στίφη τὰ πονηρὰ· καταπολεμοῦσι τὸν σὸν δούλον ἀνηλεῶς· κατάλυσον τούτους τῇ δυνάμει, τῇ τοῦ Σταυροῦ, φιλανθρώποις πρεσβείαις σου.

Θεοτόκιον.

Παρθένε, ἡ πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, ἀνοιξόν μοι πύλην εὐσπλαγγνίας· καὶ ἐκ πυλῶν τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας τῇ μητρικῇ παρρησίᾳ σου ρῦσαί με.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πονηρίας ἀνθρώπων ὀδυνηρῶν πάντοτε ἀπειλᾶς πνεόντων δυαπλήμως σύ με διάσωσον, τὴν θηριώδη αὐτῶν μανίαν διασκειδάσας, εὐσεβῶν τὸ στήριγμα, πάτερ πανένδοξε.

Εὐτρεπίστας πανσόφως τὸ τῆς ψυχῆς οἶκημα, καὶ διαφερόντως κοσμήσας, θεομακάριστε, χάριν τοῦ Πνεύματος εἰσδεδεγμένος ὠράθης καὶ φωτὸς πληρέστατος ὡς στύλος πύρινος.

Θεοτόκιον.

Καθαρᾶς παρθενίας ἀποπεσῶν, Πάναγνε, ὅλως ἐμόκλυνθην τῷ πάθει τῆς ἀσωτίας μου· ἡ τετοκυῖα κριτὴν ἀμαρτανόντων ἀνθρώπων πάσης κατακρίσεως, Παρθένε, σῶσόν με.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, θεοφόρε, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ πρὸς σὲ καταφεύγοντας, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἰασαί τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ὑπὲρ ὧν ἡ παράκλησις γίνεται καὶ ψάλλομεν τὸ **Κύριε ἐλέησον**. Ὁ ἱερεὺς. Ὅτι ἐλεήμων. Καὶ εὐθὺς λέγομεν τὸ ἐπόμενον **Κάθισμα**.

Ἦχος Β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτης θερμὸς καὶ πύργος ἀπροσμάχητος ἐδείχθης, Ἰωάννη, πρὸς πίστιν ἐκβοῶσί σοι καὶ σεπτῶς κραυγάζουσι, θεοφόρε Ἰωάννη, πρόφθασον καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς ἀεὶ τῇ Τριάδι παριστάμενος.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακίκοσα Κύριε.

Γαμάτων χάρισμα τῷ σεπτῷ τιμένει σου οἱ προσφεύγοντες ἀρυσόμεθα εὐφρόσυνοι, καὶ δοξάζομέν σε θαυματόδορυτε.

Καππαδόκων συστήματα καὶ τῶν Προκοπέων πλήθη τὰ εὐλαβῆ ἀντιλήπτορα γινώσκουσι καὶ προστάτην πάντες εὐφημοῦσί σε.

Διαβῆς ἀνδρικώτατα νέφος τῆς σαρκὸς σου διὰ τῆς πράξεως εἰσω γέγονας, αἰοίδιμε, τοῦ φωτὸς τοῦ θείου, ὡς ἐπόθησας.

Θεοτόκιον.

Οἶκος γέγονας, ἄχραντε, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων ὡς Ἄειπάρθενος οἶκον ὅθεν με ἀνάδειξον ἀρετῶν ἐνθέων, θεία χάριτι.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φρούρησον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου, μακάριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ κραταιῷ πικροὺς δαίμονας κατάβαλε, ὑπερθαύμαστε.

Δώρησαι ἡμῖν τὴν ὑγείαν δεομένοις σου, καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀεὶ, καὶ τὴν μυρίπνοον ρῶσιν, πάτερ πανόλβιε.

Γᾶσαι λαὸν προσδραμόντα σοι, θαυμάσιε, καὶ λοιμικῆς Ἰνόςσου καὶ πυρετῶν καὶ ἀλγηδόνων παντοίων ὅλως διάσωσον.

Θεοτόκιον.

Χαίρει ἐπὶ σοί, Θεοτόκε, κτίσις ἅπαντα τῶν Ἀγγέλων τὰ συστήματα, καὶ τῶν ἀνθρώπων γλῶσσα, πάσα, σὲ δοξάζουσι.

Ἔδῃ σι: Τὴν δένδριν ἐκχεῶ.

Θαυμάτων σε θησαυρὸν ἐπίσταμαι καὶ πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, Ἰωάννη· ἀρρωστιῶν ἰατρούοντα πάθη, καὶ ἐνεργείας δαιμόνων ἐλαύνοντα· καὶ δεόμεαι σωθῆναι νῦν ἐκ φθορᾶς με κακῶν, χαριτώνυμε.

Προστάτην σε τῶν πτωχῶν κηρύττομεν, καὶ φρουρὸν Καππαδοκίας ἀπάσης, τῶν πειρασμῶν διαλύοντα ὄχλον, καὶ δυσσεβῶν ἐπιηρείας διώκοντα· καὶ πάντας νῦν τοὺς εὐσεβεῖς τῶν δεινῶν λυτρωθῆναι δεόμεθα.

Λιμένα σε ἐν κινδύνοις ἔχομεν, καὶ ἐν θλίψεσι προστάτην, παμμάκαρ, καὶ παντελῆ συμφορῶν σωτηρίαν καὶ ποταμὸν ὄψεων ἀνεξάντλητον, καὶ βρύστιν εὐεργεσιῶν, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀένναον.

Θεοτόκιον.

Αγκάλαις σου καὶ μαστοῖς, ὦ Δέσποινα, τῷ υἱῷ σου μεσιτεύουσα δεῖξον σοῖς τὰ ἐκείνου Παρθένε, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ σπόγγον καὶ κάλαμον, καὶ οὕτως ἰλέωσον αὐτὸν ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἁμαρτήσασι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, ἀθλοφόρε, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ πρὸς σὲ καταφεύγοντας, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Αἴγραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, σῶσον ἡμᾶς ὡς ἔρουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεῖα πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παριδὴς ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνᾶς, ἀλλὰ πρόφρασον ὡς ἀγαθὴ εἰς τὴν

βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἡ προστατεύουσα αἰεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον

«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁπίου αὐτοῦ».

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(Κεφ. Ε. 17—26).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔπτη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ· καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος· οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰάτο πάντα. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν ὅτι γελάσετε. Μακάριοι ἐστὲ ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαιρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ Οὐρανῷ».

Δόξα. Ταῖς τοῦ ὁπίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. «Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός».

Ἔσθιν ἀποθέμενοι

Μὴ ἀποστερήσης με τῆς σῆς θερμῆς προστασίας, Ἰωάννη ὅσιε, ἀλλὰ θραύσον δεόμεαι τῇ ἰσχύϊ σου θράση ἀνίσχυρα καὶ τὰ τοξεύματα τῶν δαιμόνων τὰ

ἀνέλπιστα· νότων ἀπάλλαξον καὶ πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ πάντας ἐλευθέρωτον τῶν σατανικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σε νεαίσιω καὶ πόθῳ ἀνυμνῶ καὶ προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω σου, ἅγιε, ἔργα τὰ θεάρεστα.

Ὁ ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ψυχὴν θυμηδίας καὶ χαρᾶς ἀπάσης ἀνάδειξον ἐμπλεω³, θεοφρον Ἰωάννη, τῶν σε θερμῶς ὑμνοῦντων, καὶ βοᾶν ἀεὶ δίδαξον· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαμπρυνθεὶς τῷ σῷ πάθει σκοτισθέντα με ἀμαρτήμασι λάμπρυνον τὸν πόθῳ προσιόντα τῷ σῷ σεπτῷ λειψάνῳ καὶ κραυγάζειν ἀξίωσον· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ἀνάγκης καὶ θλίψεως ἐλευθέρωσον καὶ βλάβης τῶν δαιμόνων⁴ τοὺς σῆ σκέπη θαρροῦντας καὶ ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτόκιον.

Τῶν ἀνθρώπων ὁ πλάστης ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας, Θεοχαρίτωτε, ἀπάντων προστασίαν τῶν ζῴων κλονουμένων καὶ βοῶντων δεικνύει σεις· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Τὸν βασιλεῖα τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς ποντούμενοις βιωτικαῖς τρικυμίασι χεῖρα δίδου, Παμμάρκαρ, ὑμνοῦσι καὶ ὑπερυψοῦσι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν σῶν λειψάνων τῶν εὐαγῶν ἀπτομένους εὐωδίας ἐκπλήρωσον⁵ θείας Κύριον ὑμνοῦντας πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς δεομένους ἐκτενῶς, θεοφόρε, καὶ τὴν χάριν αἰτοῦντας προτδέχου καὶ δοξολογοῦντας Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτόκιον.

Τῶν μολυσμάτων μου τὴν καρδίαν, Παρθένε, μετανοίῃς καθάρισον νίπτουσι, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀστέρα, Ἰωάννη, σὲ σημειοφόρον, ὁμολογοῦμεν ἡμῖν φῶς αὐγάζοντα τοὺς εὐσεβεῖς ὀρθοδόξως Χριστῷ λατρεύοντας.

Εἰν σάλῳ, θεοφόρε, τοῖς κυματουμένοις⁶ πολλῶν κακῶν σοῖς ἰκέταις βοήθησον, διασκεδάζων τὰ βέλη τοῦ πελεμήτορος.

Δόξα.

Τὴν δέησιν μου δεῖσαι τοῦ ταπεινωθέντος καὶ χαλεπῶν, θεοφόρε, κακώσεων καὶ ἀμαρτίας ἀπάσης με λύτρωσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Ἐλπίδα σωτηρίας τῶν ἐκπεπτωκότων αἱ γενεαί, Θεοτόκε, γινώσκουσαι διὰ παντὸς ὁμοφώνως σε μακαρίζουσιν.

Εἶτα, ἀσπασομένων τῶν προσκυνητῶν τὸ τοῦ ὁσίου λειψάνον, ψάλλομεν τὰ παρόντα· πρὸς τὸ: Πάσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στραταί.

Τοὺς συναθροισθέντας τῷ σῷ ναῷ ἀοράτων πάντας ὁρατῶν τε ἐπιβουλή⁷ ἡμᾶς τυραννοῦντων δεόμεθα ρυσθῆναι ὑπὸ τὴν σὴν αἰγίδα, θερμῶς προσφεύγοντας.

Τὰ πεπυρωμένα βέλη ἐχθροῦ βροτοκτόνου, πάτερ, ἀπομάκρυνον ἀφ' ἡμῶν, ταῖς πρὸς τὴν Τριάδα θερμαῖστος ἱκεσίαις, ὅπως ρυσθέντες τούτων σὲ μεγαλύνωμεν.

Τὸν ἀπτερά πάντες τὸν φεινόν, τὸν ἐκ Προκοπίου ἀπαστρέψαντα νοητῶς, ὁσίων τὸ κλέος καὶ Καππαδόκων δοξᾶν, τὸν θεῖον Ἰωάννην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Αἰτησαι ⁸ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, πνευμάτων γαλήνην μέχρι τέλους ὑπομονῆν· ψυχῶν σωτηρίαν ἡμῖν τοῖς σοῖς ἱκεσίαις, τοῖς εὐφημοῦσι πόλω τὰ σὰ θαυμάσια.

Καὶ τὸ Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Εἶτα τὰ τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος β'. Ὅτι ἐκ τοῦ ζέλου σε νεκρόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, πιστοί, καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου κατασπαζόμενοι λείψανον περίσεπτον καὶ πανυπέριμον Ἰωάννου θεόφρονος, ἀγνίσωμεν χεῖλη, ὄμματα καὶ μέτωπα, καὶ ἱκετεύσωμεν ὅπως καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσθαι τέλους σωτηρίου καὶ θεοῦ ταῖς αὐτοῦ πρὸς Κύριον δεήσεσιν.

Ανώ τῶν Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς καὶ τῶν ἀθλοφόρων τοῖς δήμοις ἡ σὴ ἅγια ψυχὴ τέρπεται, μακάριε, καὶ συναγάλλεται· καὶ ὁσίων τοῖς πλήθεσι, χοροῖς προφητῶν τε καὶ ἱεραρχῶν ὁμοῦ τοῖς θεῖαις τάγμασι· κάτω δὲ τὸ πάνσεπτον σῶμα ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐπαξίως ὑφ' ὑμῶν τιμώμενον δοξάζεται.

Καὶ τὸ Θεοτόκιον· Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

